

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

5

Μαύρα
Μαργαρίτα

ΜΑΥΡΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

ΜΙΛΤ. ΧΛΩΜΟΥ

Ο Μὰκ Καίρης δὲν ἔνοιωθε καθόλου ἄνετα, καθὼς περπατοῦσε μὲ ἀργὸ βῆμα στοὺς στενωποὺς δρόμους τῆς μικρῆς ἐκείνης πόλεως τῆς Φλάνδρας. Πολὺ μακριά, πρὸς τὰ νότια, ὁ νυχτερινὸς οὐρανὸς ξάσπριζε παίρνοντας ἓνα γαλακτώδες χρῶμα, καθὼς φωτιζόταν ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια τῶν φάτων τῆς Δουγκέρκης. Μαῦρα σύννεφα ἔφαιγαν πρὸς τὸ ἐσωτερικόν, κινήγημένα ἀπὸ τὸν ἀέρα ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Βόρειο Θάλασσα, γεμάτος ὑγρασία ἀπ' τὰ κύματα ποὺ εἶχε σηκώσει στὸ πέρασμά του. Καί, στὸ τέμα τοῦ δρόμου, φωτισμένες ἀπ' τὸ κίτρινο φῶς δυὸ ἀδύναμων φανερῶν, γυάλιζον, διεγμένες, οἱ λουρίδες τῆς κόκκινης καὶ μαύρης μπογιάς, πάνω στὸ μακρὺ δοκίμι ποὺ ἔφραζε τὴν συνοριακὴ δίοδο, πλῆξ στὸ τελωνευσικὸ φυλάκιο.

Ἡ κακὴ διάθεσις τοῦ νυχτερινοῦ περιπατητῆ χειροτέρευε ἀκόμη περισσότερο κάθε φορὰ ποὺ δισταυρῶντόν μὲ κάποιον διαβάτη. Γιατί, ἀψηφώντας τὸν ἀέρα καὶ τὶς ἀραιὲς ψυχάλες, ὅποιος περνοῦσε δίπλα του ἔκαθε τὸ βῆμα του καὶ γυρίζε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν κυττάξῃ σὰν περιέργο φαντασίμιο. Κι' ὄχι χωρὶς λόγο. Πιὰ τὸ κοστοῦμι καὶ τὸ μακρὺ ἀδιάδροχο, ποὺ εἶχε φροντίσει νὰ προμηθευθῇ μόλις κα-

τέθηκε όπ' τ'ό άεροπλάνο ό Μάκ Καίρινς έξοκολουθούσε νά έχη τήν εμφάνισι άνθρώπου πού έρχεται από τόπους μακρινούς.

Τό παντελόνι του, ήταν πολύ στενόν γιά νά σκεπάση καλά τίς χαμηλές του μπότες. Τό πουκάμισό του μέ τά ζωηρά χρώματα ήταν όνοιχτό στόν ήλιοκαμμένο του λαιμό, έπειδή, παρά τίς φιλότιμες προσπάθειες πού είχε καταβάλει, ό νεαρός του κάτοχος, δέν είχε καταφέρει νά άνεχθή τόν κλοιό τής γραβάτας. Καί, τέλος, τό καπέλλο του, άγορασμένο σ' ένα άεροδρόμιο τών Ίνδιων έκοιναζε πολύ περισσότερο μέ σομπρέρο, παρά μέ τούς άξιопρεπείς συγγενείς του πού σκέπάζουν τά κεφάλια τών Εύρωπαίων.

Όσοι άπ' τούς διαβάτες έσχημάτιζαν τήν γνώμη πώς ό ποιράξενος ντυμένος έκείνος άνθρώπος έρχόταν από πολύ μακριά, δέν είχαν καθόλου άδικο. Ό Μάκ Καίρινς είχε μόλις συμπληρώσει ένα πολύ μακρινόν άεροπορικό ταξίδι. Πρίν από δέκα μέρες, θρискόταν άκόμα στή Σουλπούρα, ένα μικρό νησίόκι χαμένο ένώμεσα σέ έκατοντάδες άλλα μέσα στίς άπέραντες ύγρες έκτάσεις του Νοτίου Είρηνικού. Τό πρώτο μέρος του ταξιδιού του τόν είχε φέρει στήν Αύστραλία. Κι' από εκεί, μ' ένα τεράστιο άλμα φρέθηκε στήν Σιγκαπούρη, γιά νά κοιταλήξη τελικά στή μικρή αήτη πόλι τής Γαλλίας.

Όσο κι' άν τ'ό γύριζε στό μυαλό του, ό Καίρινς δέν μπορούσε νά καταλάβη γιαιτί ό κύριος Πέτερ Βάν Λούδαϊν, ό Όλλανδός, καί, ό εντιμότατος Τζών Κόντεριμπελ του Λονδίνου, είχαν διαλέξει τήν άσήμωγη έκείνη συνεισισκή πόλι γιά τόπο του ραντεβού τους. "Έτσι, στό τέλος παράτησε τήν προσπάθεια νά λύση τό μυστήριο αυτό. Στο κάτω-κάτω, ούτόν λίγο τ'όν ένοιαζε πού θά τους συναντούσε. Έπί δυο χρόνια τώρα προσπαθούσε νά τους κλείση ένα ραντεβού. Καί δέν ήταν τό μέρος τής συναντήσεως πού θά τόν έμπόδιζε νά χαιρεστή τίς ύποθέσεις του όπως αυτός νόμιζε. Όσο κι' άν οί δυο κύριοι πού επρόκειτο νά συναντήση ήταν, ούτε λίγο ούτε πολύ, οί πραγματικοί βασιλείς τών διαιμαντιών όλου του κόσμου!

Γιά έκατοστή φορά, συμβουλευήθηκε τό ρολόί του. Οί δείχτες έδειχναν εννιάμιση. Έπί τέλους! "Έκοιμε μεταβολή καί μέ όργό βήμα ήπρε πάλι τό δρόμο, πού, έρημος σχεδόν από διαβάτες καί κακοφωτισμένος, ώδηγούσε στόν σιδηροδρομικό στοθμό καί στό ξενοδοχείο «"Αρλον» πού ύψωνόταν δίπλα του.

Τό μεγάλο ρολόί του στοθμού είχε άρχίσει νά χτυπά ή δέκα, τήν στιγμή πού ό Καίρινς έβάζε τό πόδι του στό πρώτο σκαλοπάτι τής εισόδου του ξενοδοχείου. Στο σαλόνι πού

βρισκόταν δίπλα στο κεντρικό χώλ, δυο άνθρωποι κάθονταν σε βελούδες πολυθρόνες. Μπροστά του, σ' ένα τραπέζοκι, ήταν άκουμπισμένοι ποτήρια κι' ένα μπουκάλι. Δεν διψούσαν. Θά' έλεγε κανείς πώς τους άποσχαλούσαν ζωηρά τὰ δαχτυλίδια του καπνού, που έδραζαν άπ' τὸ στόμα τους κάθε φορά που ξεκάρφωναν τὰ δόντια τους άπ' τὰ πελώρια πούρα τους. Ήταν φανερό πώς ὅ,τι είχαν νὰ πουν μεταξύ τους είχε ειπωθῆ από πριν. Καί είχαν συμφωνήσει.

Μόλις είχε προλάβει νὰ κάνει τις παραιτηρήσεις αυτές ὁ νεαρός Αυστραλός, ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου θρέθηκε μπροστά του.

— Έχω ένα ραντεβού με δυο κυρίες στις δέκα.

— Ξέρω. Περάστε, κ. Καίρινς.

Τὸν ὠδήγησε στὸ σαλόνι κι' ἔφυγε κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα. Αμέσως ὕστερα, μιὰ βαιρεία κουρτίνα ἔπεσε καί ἔκρυψε τὸ δωμάτιο ἀπὸ τὰ βλέμματα ὁποιουδήποτε θά' ἔμπαινε στὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου τὴν ἀπίθαινη ἐκείνη ὥρα.

Καιεὶς άπ' τοὺς δύο ἄνδρες δὲν σηκώθηκε καθὼς μπήκε ὁ Καίρινς.

— Εἶθε ὁ Καίρινς; ρώτησε ὁ πιὸ ἡλικιωμένος με ἔλπιη ὁλοσυνδική προφορά.

— Ὁ κύριος Μάκ Καίρινς ἀπὸ τὴν Σουμπούρα ἀπάντησε ψυχρά ὁ νεοφερμένος.

Μὲ ταιριασμένη ἐπιτήδες ὀναΐδεια, πήγε στὴν γωνιά τοῦ δωματίου, ἔσυρε μιὰ πολυθρόνα ὡς τὸ τραπέζοκι καί θρονηάστηκε ὅσο πιὸ ἄνετα μπορούσε, ἐνῶ συγχρόνως ἄπλωσε τὸ χέρι του καί τυράννησε γιὰ λίγο τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιῦ. Πρὶν ἀκόμα ἀποσύρη τὸ χέρι του, ἡ πόρτα ἀνοιξε κι' ἐμφανίσθηκε ἓνα γκαρσόνι.

— Φέρε μου ἓνα μπουκάλι άπ' τὸ καλύτερο οὐῖσκυ πού ἔχει τὸ μαγαζί, εἶπε με φωνὴ πολὺ δυνατὴ καί τραχειά γιὰ τὸ δωμάτιο ὅπου ὅλα, άπ' τις κουρτίνες καί τὰ χοιλιὰ ὡς τὸν διακριτικὸ φωτισμὸ καί τις λαοστιγνίμες σόλας τοῦ σιωπηλοῦ γκαρσονιῦ, φαίνονταν νὰ ὑποδεικνύουν πὼς ἡ ἀποφυγὴ τῶν θορύβων ἦταν κοινωρνωμένο κοινεστῶς.

Δίχως ἄλλο, ὁ Καίρινς παρῶμενε διαφορετικὴν ὑποδοχὴ καί, βλέποντας τις προσδοκίες του νὰ διαψεύδωνται, ἔπαυσε τὴν ρεβάν ἀπὸ τοὺς ψυχρεὺς ἀνθρώπων πρὸ κάθονταν ἀπάνωντί του, δείχνοντας πὼς δὲν λογάριζε οὔτε τοὺς τύπους, οὔτε τὴν «βασιλική» τοὺς ιδιότητα. Ἐκεῖνοι πάλι τὸν κύτταζαν με βλέμματα ἐλαφρὰ εἰρωνικὰ, πρῶγμα πού δὲν τοῦ διέφυγε ἀλλὰ πού, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξερεθίση, τὸν ἔκανε νὰ αἰσθωνθῇ ὡχυρωμένος πίσω ἀπὸ ἓνα τεῖχος ψυχραιμίας. Σκέφθηκε ἀμέσως πὼς ἡ ὑποδοχὴ ἐκείνη, ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ σχεδίου πού είχαν καταστρώσει οἱ ἀντίπαλοί του. Ἦθελαν

ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή νὰ τὸν κάνουν νὰ αἰσθανθῇ μιὰ κατω-
τερότητα ἀπέναντί τους, μὲ τὴν σκέψι πὼς αὐτὸ θὰ ἀδυνα-
τίζε τις ἀγωνιστικές του ἱκανότητες.

Ὁ ἐρχομὸς τοῦ γκαρσονιού ἐπέτρεψε στὸν Αὐστρολό
μιὰ ξανναβρῆ ἐντελῶς τὴν αὐτοκυριαρχία του. Καί, μόλις ἔ-
μεινον μόνον, ἄνοιξε αὐτὸς τὴν ἐπίθεσι.

—Μοῦ φαίνεται πὼς με καλέσατε, κύριοι, τοὺς εἶπε. Εἴ-
μαι στὴν διάθεσί σας.

— Ἐλπίζω πὼς ἡ συνομιλία μας δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ,
πῆρε πάλι τὸν λόγο ὁ Ὁλλανδός, ἐπειδὴ ὁ χρόνος τόσο τοῦ
Σέρ Κάντενμπελ, ὅσο κι' ὁ δικός μου, εἶναι πολὺ περιο-
ρισμένος.

— Συμφωνῶ ἀπολύτως. Γιατί κι' ἐγὼ δὲν ἔχω πορὰ με-
ρικὰ λεπτὰ διαθέσιμα. Ἐκτὸς φυσικά, ἂν θέλετε νὰ ἀναβί-
λουμε τὴν συζήτησι γιὰ τοῦ χρόνου, πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖο
δὲν ἔχω κοιμιῶν ἀντίρρησης ἐπίσης!

— Μποροῦμε νὰ μιλοῦμε ἀγγλικά, πιστεύω ἔ; εἶπε ὁ
Ἀγγλος. Θὰ μάς εἶναι πιὸ εὐκόλο!

— Ἀν προτιμᾶτε, μιλοῦμε καὶ Κινέζικα, Ρωσικὰ ἢ Ἀρα-
βικά. Δὲν δυσκολευομαι καθόλου!

Ο ἱ δυὸ ἄνδρες ἀντιέλλαξαν μιὰ ματιὰ πού αὐ-
τὴ τὴν φορὰ δὲν παριεῖχε κοιμιῶν εἰρωνία. Στους λίγους ἐ-
κείνους διαξιφισμούς, εἶχον καταλάβει πὼς ὁ ἀντίπαλός
τους δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους πού μπορεῖ κοινεὶς νὰ τοὺς πάρῃ
τὸν ἀέρα.

—Λοιπόν, Καίριος, εἶπε ὁ Ἀγγλος αὐτὴ τὴν φορὰ, ἐσύ
εἶσαι πού ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια ἔχεις γαμῖσει τὴ διεθνή ἀγορὰ
μὲ λαιβραῖα διαξιφίσματα;...

—Θέλετε νὰ πῆτε, διώρθωσε ὁ ἄλλος, πὼς τὰ διαξιφί-
σματά μου δὲν ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ Σουηδικόπο σας. Γιατί, κατὰ
τὰ ἄλλα, ὄχι μόνο κυκλοφοροῦν ἐλεύθερα καὶ νόμιμα, ἀλλὰ
καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς εἰδικούς, πολὺ καλὺτερα ἀπὸ ἐ-
κείνα πού βγαίνουν στὰ Ἀφρικανικὰ ἐδαφικτεταχία.

— Σωστά! Πρέπει νὰ ἀναφέρω ἀκόμη καὶ τὰ μαργαριτάρια πού κυκλοφορεῖς. Ἐκεῖνα τὰ μούρα, ἰδίως, εἶναι σπάγναι. Πουθενὰ δὲν βρίσκονται.

— Δὲν βρίσκονται, ἐπειδὴ δὲν ξέρεи κοινεῖς πού πρέπει νὰ τὰ ζητήσῃ.

— Πιθαιόν. Ὅπωςδὴποτε, θὰ ξέρῃς ὅτι κάθε φορὰ πού παρουσιάζεται μιὰ περίπτωσις σὰν τὴν δική σου, τὸ συνδικάτο μᾶς ἐπεμβαίνει, ἐπειδὴ, ἂν σημειωθῇ στὴν ὁγορὰ ὑπερβολικὴ προσφορά, οἱ τιμές, ὅπως εἶναι φυσικό, θὰ πέσουν.

— Εἶμαι ἐν γνώσει τῆς πολιτικῆς σας, καθὼς καὶ τῶν λόγων πού τὴν ὑπαγορεύουν. Σὰς ὑπενθυμίζω, ὅτι ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, σὰς εἶχα κάνει κάποια προσφορά. Σεῖς, ἐβελήσατε περῆτε καὶ νὰ μού ἀπαντήσετε κάν... Ἐβόλα λοιπόν κι' ἐγὼ μπροστὰ μόνος μου.

— Ἀγαπητὲ Καίρνε, τὸ ὅτι δὲν σοῦ ἀπαντήσαμε δὲν ὀφείλεται σὲ ἄλλεψι ἐνδιαφέροντος, οὔτε σὲ ἐγωϊσμό ἢ ὑπερηφάνεια. Καθὼς θὰ ξέρῃς, τὰ αἰσθήματα εἶναι ἀγνωστά στὸ ἐμπόριο καὶ τὴν πολιτική. Ἡ σιωπὴ μᾶς δικαιολογεῖται ἀπόλυτα. Δὲν ἀπαντοῦμε ποτὲ στὴν πρώτη προσφορά οἰσθηπότε. Βλέπεις, μᾶς γίνονται τόσο πολλὰ καθημερινῶς! Περιμένουμε, λοιπόν, ἢ νὰ ἀπογοητευθῇ ὁ ἐνδιαφερόμενος ἢ νὰ μᾶς ξαναεισπλήσῃ. Δηλαδή, μόνο ὅταν δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε διαφορετικὰ ἐπεμβαινουμε.

— Ἄν κοιτάζαβα καλά τότε, σήμερα αἰσθάνεσθε πὼς ἀπειλήσθε.

— Κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ ἀπειλήσῃ τὸ Συνδικάτο, διέκοψε μὲ σκληρὴ φωνὴ ὁ Ὀλλανδός.

Δὲν ἐσυνέχισε ὁμοῦς, ὅπως ἴσως θὰ εἶχε σκοπὸ, ἐπειδὴ ὁ συνάδελφός του τοῦ ἔκανε μιὰ χειρωνακία, σὰν νὰ τοῦ συνιστοῦσε ψυχραιμία. Ὅσο γιὰ τὸν Καίρνε, χώθηκε βαθύτερα στὴν πολυθρόνα του, χαμογελώντας ἑλαφρά, μὲ ὕφος πού ἔδειχνε πὼς ἦταν ἀποφορισμένος ν' ἀφήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του νὰ κάνουν τὴν ἐπομένη κίνησι.

— Ξέρουμε, ξανάρχισε ὁ Κάντελμπελ, ὅτι τὸ νησάκι τῆς Σουμπούρα σοῦ ἀνήκει νομοτύπως δική μας: μιὰς ἐκχωρήσεως πού σοῦ τὸ παραχωρεῖ τόσο γιὰ τὸ ἔδαφος, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ὑπέδαφος. Σὲ πληροφοροῦμε, λοιπόν, ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἐξετάσουμε μιὰ προσφορά πού θὰ μᾶς γινόταν σήμερα, μιὰ προσφορά μὲ λογικοὺς ὅρους, προηγουμένως ὁμοῦς, πρέπει νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ ζητήσουμε καὶ μερικὰς ἀποδείξεις ὅσον ἀφορᾷ τὴν «γρομμότητα» τῶν ἐδαφῶν σου καὶ τὴν ποιότητα τῶν ὀρυζιαντοφόρων κοιτοσμάτων.

— Γιὰ τὴν ποιότητα τῶν διοργανισμῶν μου δὲν πρόκειται νὰ ἐζητήσω, ἐπειδὴ τὴν ξέρω. Ὅσο γιὰ τὴν γρομμότητα,

έχω να σάς πω τὰ ἐξῆς: Ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἤδη, ὠρισμένοι μεμονωμένοι ἐραυνηταὶ κοιτάζουσαν νὰ θροῦν μερικὰ διαμάντια ἀρκετὰ μεγάλὰ στὸ ὄροπέδιο τοῦ ἀποτελεῖ τὸ κέντρο τοῦ νησιοῦ. Τὶς πέτρες λοιπὸν ἐκεῖνες τὶς ἀγοροῦζατε πολὺ ἀκριβὰ ἐπειδὴ ἦσαν πολὺ μεγάλες καὶ πολὺ καθαρές. Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ σκεφθῆτε πῶς, ἂν τὸ ὄροπέδιο εἶναι πλούσιο, τότε ἡ γύρω πεδιάδα πρέπει νὰ εἶναι κυριολεκτικὰ γεμάτη ἀπὸ διαμάντια—ὅπως καὶ εἶναι—ἐπειδὴ ἔχει σχηματισθῇ ἀπὸ τὰ ὀδονταντοφόρα χρώματα τοῦ θουνού, ποὺ κατέβασαν σὲ προηγούμενες γεωλογικὲς περιόδους οἱ χεῖμαρροι. Φυσικὰ, οἱ χεῖμαρροι αὐτοὶ δὲν ὑπάρχουν πιά. Ἐχουν ἀποξηραυνθῇ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Οἱ παλιές τους κοίτες ὅμως, ὑπάρχουν. Καὶ κατὰ μῆκος αὐτῶν τῶν παλιῶν δρόμων τοῦ νεροῦ ἔκανα τὶς ἀναζητήσεις μου, πού, μπορῶ νὰ σὰς διαβεβαιώσω, δὲν πῆγαν χαμένες. Πιστεύω πῶς σήμερα εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πλούσιους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Καὶ, ἐπὶ τῇ θέσει τῶν ὑπολογισμῶν μου, μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ μὲ συμβόλαιον, πῶς στὰ δέκα προσεχῆ χρόνια, ἡ παραγωγή τῆς Σουμπόρια σὲ διαμάντια, θὰ ὑπερβαίῃ τὴν παραγωγή ὅλων τῶν ἄλλων ὀδονταντοφυεῶν τοῦ κόσμου μαζί. Ὑπὸ τὸν ὄρο, φυσικὰ, ὅτι γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν θὰ χρησιμοποιηθῶν συγχρονισμένα μέσα.

Βγάζοντας ἕνα πέτρινο σακκουλάκι ἀπὸ τὴν τσέπη του, ἄδειασε πάνω στὸ τραπέζι καμμιὰ δωδεκακοῖα διαμάντια ποὺ γέμισαν γιὰ μιὰ στιγμή τὰ μάτια ὅλων μὲ ἐκτυφλωτικὲς ἀστραπές. Ὁ Βὰν Λούδαϊν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Πιὸ συγkraτημένος καὶ πιὸ πρακτικὸς, ὁ Κάιντερμπουλ στερέωσε ἕναν εἰδικὸ φακὸ στὸ μάτι του καὶ τὰ ἐξήτασε ἕνα-ἕνα.

—Ὑπέροχα, ἐδήλωσε.

—Ἐχοῦμε ἀκόμη καὶ τὸ ζήτημα τῶν μηχανοργασιῶν, εἶπε ὁ Κάιντερ.

—Τὰ μηχανοργασιὰ μ' ἐνδιαφέρουν, ἰδιαιτέρως, βιάσθηκε νὰ δηλώσῃ ὁ Βὰν Λούδαϊν.

—Ἡ ἐκχώρησίς μου, συνέχισε ὁ Κάιντερ, μοῦ δίνει ἰδιοκτησίαν καὶ στὰ χωρικά ὕδατα τόσο στὴν ἐπιφάνεια, ὅσο καὶ ὑποβρυχίως. Αὐτὸ σημαίνει μιὰ περιμετρικὴ ζώνη πλάτους δέκα μιλίων ἀπὸ τὶς ἄκτές μου. Σὲ πολλὰ λοιπὸν σημεῖα αὐτῆς τῆς θαλασσίας περιοχῆς, ὁ βυθὸς καὶ οἱ βράχοι τῆς ἄκτῆς, εἶναι κατεσπαρμένοι ἀπὸ μηχανοργασιὰ ὀστρακὰ. Καὶ ὑπάρχουν μερικὰ μέρη, ὅπου τὰ στρεῖδια, εἶναι καθισμένα πάνω σὲ παιχεῖα στρώματα ἀπὸ ἄλλες καὶ ἄλλαι φύκες, ποὺ τὰ φέρνει ἐκεῖ μισοαποσυντεθειμένα ἕνα θαλάσσιον ζεῦμα. Τὰ στρεῖδια, λοιπὸν, ὑφίστανται τὴν ἐπίδρασιν τῶν

θειούχων ἀερίων καὶ ἔτσι ἔχουμε τὰ μαύρα μαργαριτάρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχω μερικά δείγματα.

Ἀπὸ ἕνα σοκκουλάκι, ὁ Αὐστριλὸς ἄφησε νὰ κυλήσουν πάνω στὸ τραπέζακι ἕξη μαργαριτάρια.

Οἱ δυὸ συνομιληταὶ τοῦ ἔμειναν γιὰ μιὰ στιγμή σὰν χτυπημένοι ἀπὸ κεραυνό, μὴν μπορῶντας οὔτε νὰ κινηθοῦν οὔτε ν' ἀρθρώσουν λέξι. Τὰ μάτια τους εἶχαν κορφωθῇ στὰ μαργαριτάρια σὰν ὑπνωτισμένα καὶ κοιτῶντες δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς κατακρίνῃ γι' αὐτό. Ἦταν τὰ πρὶ κατεπληκτικὰ μαργαριτάρια ποὺ εἶχαν δῆ ποτέ. Τὸ χρῶμα τους, μωρὸ σὰν τοῦ ἀχότη, παρουσίαζε ἀπόλυτην ὁμοιομορφία σὲ ὁλόκληρη τὴν ἐπιφάνειά. Καί, χωρὶς νὰ θυγᾷ κομμιά λάμψη, ἡ ἐπιφάνεια ἐκείνη ἦταν τόσο διαφανὴς, τόσο διορυγῆς ποῦ, στηρίζοντας κανεὶς τὸ βλέμμα του ἐπάνω της, νόμιζε πὼς δύθιζε τὴ ματιά του σὲ μὴν ἀσέληνη τροπικὴ νύχτα. Ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Ἀνοτολῆς θὰ ἔλεγε πὼς εἶχον συγκεντρωθῇ στὶς ὁπάλινες ἐκείνες σφαῖρες, ποὺ κοιτᾷ στ' ἄλλα, εἶχαν καὶ μιὰ συμμετρία ἀσύγκριτη. Ἀντικρύζοντάς την κανεὶς ἐνοιῶθε νὰ μεταφέρεται σ' ἕναν κόσμον ὄνείρων καὶ ποιήσεως.

Ὁ Ὁλλανδὸς ἀπέσπασε τὸ βλέμμα του ἀπ' τὰ ὑπέροχα μαργαριτάρια μ' ἕνα στεναγμό, ποὺ δὲν διέφυγε ἀπὸ τὸν Κάιρνς.

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς χαρίσω ἕνα, τοῦ εἶπε, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπεσιμῆς βροχῆς.

Μιὰ λάμψη ὑπέρτατης εὐδαιμονίας πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Ὁλλανδοῦ. Τὸ χέρι του μὲ τὰ δάχτυλα μισολυγισμένα ξεκίνησε γιὰ νὰ πιόσῃ τὸ μαῦρο μαργαριτάρι. Ἀλλὰ ἡ χειρονομία του ἔμεινε στὴ μέση. Τὸ βλέμμα του συνάντησε τὰ μάτια τοῦ Κόντερμπελ καὶ μέσα σ' ἐκείνα διάβασε μιὰ σύστασι ἢ μᾶλλον μιὰ διαταγή. Καὶ ἀρνήθηκε τὴν εὐγενικὴν προσφορά.

— Ἀργότερα, μουρμούρισε μὲ λύπη.

Χωρὶς ἀγογορία, ὁ Κάιρνς μάζεψε τὰ μαργαριτάρια καὶ τὰ ἔρριξε στὸ πέτσινο σοκκουλάκι του.

— Πολὺ καλὰ, ἔκανε νομογελῶντας εἰρωνικά. Ἐχόσατε τὴν μοναδικὴν εὐκαιρία τῆς ζωῆς σας ν' ἀποκτήσετε ἕνα τέτοιο ὑπέροχο μαργαριτάρι. Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος πὼς ἡ προσφορά μου αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἐπαινοληφθῇ.

— Δὲν ἐξαγοραζόμαστε, ἀποκρίθηκε ὁ Κόντερμπελ μὲ παγωμένο τόνο.

— Ὡστόσο, ἐλπίζω νὰ ἀγοράζετε εἴπε ὁ Κάιρνς νομογελῶντας πάντα. Γιατὶ ἔχω κάτι γιὰ πούλημα. Καὶ καιρὸς εἶναι, νομίζω, νὰ μιλήσουμε καὶ λίγο γιὰ ἀριθμούς.

— Μὲ πρόλαβες, ἀγοπητὲ Κάιρνς. Πῶσα ζητᾷς λοιπὸν

για την Σουμππούρα και τα χωρικά της ύδατος;

—“Ένα δισεκατομμύριο λίρες σε τρεις δόσεις και είκοσι τρίς εκατό επί της ετησίως παραγωγής του νησιού, επί είκοσιπέντε χρόνια.

Ναρκική σιγή ακολούθησε τα λόγια του. Οί δυο εκπρόσωποι του Συνδικάτου των διαμαρτυριών, έμοιαζαν με αγάλματα, καθώς κύτταζαν τον συνομιλητή τους με μεγάλη κατάνηξη.

— Φαντάζομαι, κατώρθωσε ν’ αρθρώσει στο τέλος ο Κέντερμπελ, ότι άστειεύεσαι ή ότι δεν έχεις άκριβώς επίγνωση του πέντε κολοσσιαίου είναι το ποσόν που ζητάς.

—“Έχω την έντύπωση, είπε ο Κάινς με το αέλιον ειρωνικό χαμόγελο, ότι υποτιμάτε τα έδάφη μου ή ότι δεν έχετε άκριβή επίγνωση των κολοσσιαίων κερδών που θα σας όποφείρουνε!

—Το ποσόν που ζητάς είναι αδύνατο να ξεδυστή άκόμην κι’ από τον πιο άνισόρροπα σπάταλο άνθρωπο του κόσμου. Τουλάχιστον μέσα στα όρια μιας ανθρώπινης ζωής.

—“Έχετε ένα μικρό λάθος. Ούτε μου πέρασε ποτέ από τον νου να χρησιμοποιήσω το ποσόν αυτό για να ζήσω σπώταλα ή έστω και με πολυτέλεια.

—Μά τότε; Τί θα τα κόνης αυτά τα άτέλειωτα πλούτη;

—Μολονότι αυτό δεν σας ενδιαφέρει, δεν έχω αντίρρηση να σας όποκοιλήσω ένα μέρος της αλήθειας. Είμαι τριάντα πέντε χρονών, και ζω στην Σουμππούρα από τότε που ήμουν είκοσι, μαζί με τον φίλο μου Κλάρκ Κούπερ, και την κόρη του Σόγκα.

—Τα ξέρουμε αυτά. Οί Αυστρολοί που αποσύρθηκαν από τον κόσμο και ζούν μια ζωή άγριών.

—Μια ζωή φιλανθρώπων, αν θέλετε να είσαστε άκριβής. Οί Κούπερ κι’ εγώ ζούμε τον περισσότερο καιρό μακριά από την Σουμππούρα εξ αίτίας του άγάνου έδάφους της και του ύγρου της κλίματος. “Ετσι, μεριζούμε τον χρόνο μας στα γεωγραφικά νησάκια, τέσσερα όλα κι’ όλα, που κατοικούνται από ειρηνικούς Ίνδονησίους, οί όποίσι δεν ξέρουν να κάνουν τίποτε άλλο εκτός από το να ψαρεύουν. Από μερικούς μίνες, λοιπόν, οί άγαθοί αυτοί άνθρωποι, άπειλούνται με.... έξωσι. Μιά μεγάλη Δύναμις, θέλει να πάρη τα νησάκια και να διώξη τους κατοίκους τους, έπειδη θέλει να διεξαγάγη εκεί άτομικά πειράσματα. Σκοπεύω λοιπόν να αγοράσω τα νησιά αυτά από το κράτος που τα κατέχει και να εξασφαλίσω την άπόλυτη ανεξαρτησία και την ήσυχία των άγαθών φυλών. Οί σχετικές συμφωνήσεις βρίσκονται ήδη σε καλό δρόμο. “Έχω άρκετην έπιρροή μεταξύ των έπιστήμων των ενδιαφερομένων κρατών. Είχα την τύχη να δω άρκετους

άνθρώπους μεταξύ τών άρμοδίων, οί όποιοι δέν θέλουν νά έπιτρέψουν τήν καταστροφή ενός έπιγείου παιρδείστου. Μού χρειάζεται ένα δισεκοσιμμύριο γιά νά μπορέσω νά πραγματοποιήσω τήν άγορά όσο γιά τά έτήσια εισοδήματά μου, θά χρησιμοποιηθούν γιά τήν θαλάσσι τών όρων διανομής τών ίθαγενών. "Αν λοιπόν δέν δεχθήτε τούς όρους μου, θά αναγκασθώ νά θέσω σέ κυκλοφορία τίς άναγκαστικές ποσότητες δημοσιών γιά νά έξοικονομήσω τά χρήματα.

— Η ιωπή άκολούθησε τόν μικρό «λόγο» του Μάκ Καίρινς. Οί δυό έκπρόσωποι του πανίσχυρου Συνδικάτου, έξύγαν όσα είχαν άκούσει καί φαίνεται πώς κατέληξαν στό συμπέρασμα ότι ό Καίρινς μιλούσε σοβαρά καί ότι δέν είχε κανένα σκοπό νά έγκαταλείψη τά σχέδιά του.

— Οί σκέψεις σου είναι γενναϊόδωρες καί συγκινητικές, είπε ό Βόν Λούβαϊν. Καί είναι κρίμα πού ούτε μιά ένδιαφέρουν, ούτε μπορούν νά επηρεάσουν τίς άποφάσεις μας.

Καί συνέχισε σέ τόνο φανερά κοροϊδευτικό:

— Κατσιλαβάτσεις, άγαπητέ Καίρινς, πολύ λίγο μάς ένδιαφέρουν οί ίθαγενείς πού θέλεις νά πάσης υπό τήν προστασία σου. Κι' άκόμα λιγώτερο τó μέλλον τής χημικολογικής δημοκρατίας σου.

— Έν τούτοις προηπετώσει, άπάντησε ψυχρά ό Μάκ Καίρινς, νομίζω πώς είμαι άπηλλογμένος άπό κάθε ύποχρέωση άπέναντί σας, καί σας πληροφορώ πώς θά αρχίσω νά κινούμαι όπως ξέρω έγώ. Θά μου έπιτρέψετε νά άποσυρθώ, κύριοι.

— "Όχι άκόμα, πέταξε μέ άπειλητικό τόνο ό Κάντερμπιλ.

— "Ο "Αγγλος ήταν χλαμψός. "Ηταν φανερό πώς μέ μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τήν ψυχραιμία του.

— Μάκ Καίρινς!, είπε προφέροντας τίς λέξεις μιά-μιά. Σου προσφέρουμε πεντακόσια έκκοσιμμύρια λίρες. Όύτε μιά πένα περισσότερα! "Αν θέλεις δέχεσαι, άν θέλεις άρνηείσαι. Φυσικά έγώ θά σου συνιστούσα νά δεχθής!

— Κι' άν άρνηθώ;

— "Ο "Αγγλος ρούφηξε δυνατά τó πούρο του καί βλέποντας πώς είχε σθύσει, τó πέταξε μέ μιά νευρική χειρονομία πένω στό χαλί.

— Ξέρεις γιατί κανονίσαμε νά συναντηθούμε σ' αύτή τήν

μικρή συνοριακή πόλη της Γαλλίας;

— "Όχι ακόμη!

— 'Επειδή ακριβώς είναι συνοριακή. "Ετσι, σέ περίπτωση που θα συμβή κανένα «δυστύχημα» ή θα παρουσιασθούν σοβαρές δυσκολίες, μπορούμε να βρεθούμε ασφαλείς από την άλλη μεριά των συνόρων μέσα σέ πέντε λεπτά!

— 'Ομολογώ πώς είστε πολύ σαιφής, έκάγχασε ό Μάκ Καίρης. 'Απ' ό,τι κατάλαβα, ήρθατε εδώ για να μου υπαγορεύσετε τούς όρους σας. Σε περίπτωση άρνήσεως έκ μέρους μου, θα προκαλέσετε δίχως άλλο τό λυπηρό δυστύχημα του όποιου θα είμαι τό θυμια, και θα τό σκάσετε υπό τήν προστασία τών μπράδων και τών προκτόρων, που άκριδοπληρώνετε και που διατηρήτε σε όλες τις χώρες. Αυτό δέν σκοπεύετε να κάνετε;

— Ξέρετε τά σχέδιά μας σε κάθε τους λεπτομέρεια!

— "Ε, λοιπόν, σας εύχαιριστώ πολύ που φέρατε τις διαπραγματεύσεις μας σ' αυτό τό πεδίο, που δέν μου είναι καθόλου άγνωστο και στο όποιο είμαι συνηθισμένος και μπορώ να κινηθώ με κάθε άνεσι. 'Αγαπητοί μου κύριοι, φεύγω και σας διαβεβαιώ πώς δέν πρόκειται να μου συμβή κανένα άτύχημα.

Και, με τις λέξεις αυτές, ό νεορός Αυστριαός σηκώθηκε άρθιος.

Τήν ίδια στιγμή, ό Κόνταρμπελ έχωσε τό χέρι του στην τσέπη του σακκακιού του. Είτε όμως γιατί δέν ήταν πολύ γρήγορος σε τέτοιον είδους χειρονομίες, είτε έπειδή ή φυσική του ταχύτης έμποδίσθηκε από τό γεγονός ότι βρισκόταν βαθειά χωμένος στην πολυθρόνα του, πριν προλάβη να ολοκληρώση τήν κίνησή του, δέχτηκε στην δάσι της μύτης του, και με δύναμι που ταν έκανε να δη μερικές χιλιάδες άστρα, ένα μικρό μπρούτζινο άγαλματάκι που μερικά δευτερόλεπτα πριν βρισκόταν πάνω στο τραπέζοκι με τό ποτά. Χωρίς να πη λέξι, με τό πρόσωπα πλημμυρισμένο αίματα, άναποδογύρισε πάνω στην πολυθρόνα του, ενώ μ' ένα άστρσπιαίο άνοιγμα τών μακρυν του ποδιών, ό Μάκ Καίρης διέθηκε πάνω του και μ' επιδέξια δάχτυλα του απέσπασε άπ' τό χέρι τό πιστάλι.

— Δέν τά κοιταφέρεις σ' αυτό, φίλε, είπε καθώς άναίσχωνόταν. "Η άπογορευτιστήρια παράστασίς σου ήταν μιá μεγάλη άποτυχία. Μην άπογοητεύσας όμως. "Ισως τήν έρχομένη φορά να έχης περισσότερη τύχη!

'Εκείνη τή στιγμή, άκουσε έναν άνανρθρον ήχο και γύρισε γοργά, για ν' άντικρύση ένα θέαμα που τόν έκανε να βάλη τά γέλια:

Είν' αλήθεια, πώς ό κύριος Βάν Λούβαϊν δέν είχε, παρὰ

τὴν προχωρημένην τὴν ἡλικίαν, τὴν εὐκαιρίαν νὰ δοκιμάσῃ ποτὲ τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς κλωστοῦρας δασμῆνης στὸ στομάχι ἀπὸ ἕνα ὑγιὲς καὶ κολλοσυνεπτυγμένο μολόρι. Ἀσφαλῶς ὅμως, ἂν ποτὲ δοκίμαζε τὴν ὑπέροχην αὐτὴ συγκίνησι, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του θὰ ἦταν ἡ ἴδια μ' ἐκείνην ποὺ εἶχε αὐτὴ τὴ στιγμὴ. Ὁ φόβος κι' ὁ θυμὸς τὸν ἔκαναν νὰ μὴ μπορῇ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ κοιταπῇ τίς ἀμυγδαλὲς του ποὺ ἀσφαλῶς εἶχαν φτάσει ὡς τὸ στόμα του.

— Μὴ διόζεσαι, τὸν συμβούλιζε ὁ Μὰκ Καίρινς μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἀπ' τὰ γέλια. Μὰς λὲς ὅτι θέλεις ἄλλη φορά. Πρὸς τὸ παρόν, θὰ σὲς ἀφήσω, ἐσένα καὶ τὸν φίλο σου, γιὰ τὶ διόζομαι νὰ συναντήσω αὐτοὺς ποὺ βόλατε νὰ με περιποιηθοῦν. Ξέρεις, δὲν μ' ἀρέσει νὰ κάνω τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιμένουν.

Ἐκανε μεταβολὴ καὶ, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, βρέθηκε στὸ κεντρικὸ χῶλ τοῦ ξενοδοχείου. Κανεὶς δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Προχώρησε μὲ προσοχὴ ὡς τὴν εἴσοδον καί, φθάνοντας στὴν πόρτα, ἐπίασε τὸ καπέλλο του ἀπ' τὴν ἄκρην καὶ τὸ πρόδωκε στὸ ὕψος ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἂν ἔδωκανε πάνω στὸ κεφάλι του.

Τὴν ἴδιαν στιγμὴ, ἕνα βίαιον τίναγμα τὸν ἔκανε νὰ φύγῃ ἀπ' τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ πέσῃ χάμω σκισμένο ἀπὸ ἕνα μαχαίρι ποὺ εἶχε ριχτῇ ἀπὸ ἐπιδέξιον χέρι μῆσαρ στὸ μισοσκότεινο.

— Οἱ φίλοι μου σιχαίνονται τοὺς θορύβους, μουρμούρισε.

Καὶ προβάλλοντας τὸ κεφάλι του τώρα, διέκρινε ἕναν ἄνθρωπον, ποὺ ξεκολλοῦσε ἀπ' τὸν τοῖνον τοῦ ξενοδοχείου σὲ ἀπάστας ἕξη - ἑπτὰ μέτρων. Μὲ ἀπόλυτη ψυχραιμίαν σήκωσε τὸ χέρι του καὶ τὸ πινατάκι τοῦ Κάντερμπυελ ἔφτυσε φωτιά. Ὁ ἄνθρωπος ἔφερε τὰ χέρια του στὸ στήθος καὶ κουβαλώστηκε χάμω χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε «ἄχ!»

Μιὰ ἔκτη αἰσθησις εἰδοποίησε τὸν Αὐστραλό. Γύρισε πρὸς τὴν ἄλλην πλευρὰ τῆς πόρτας στὴν ὥρα γιὰ νὰ δῇ τὴν ἀπειλητικὴν λάμψιν τῆς κάνης ἐνὸς περιστρέφου ποὺ ὕψωνόταν σὲ γραμμὴ σκοτεινῆς. Οἱ δυὸ πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν ταυτόχρονοι. Ὡστόσο, ὁ δείκτης τοῦ Μὰκ Καίρινς εἶχε συσπασθῇ δυὸ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου πρὶν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖον ἀνήκε τὸ περιστρεφόν, ἐνοίωσε τὴν ἀκοιτανίκητη ἐπιθυμίαν νὰ ἐξετάσῃ ἀπὸ κοντὰ τίς πλάκας τοῦ πεζοδρομίου, ἐνῶ ἡ σφαῖρα του περνοῦσε σὲ ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπ' τὸν Καίρινς βουίζοντας σὰν θυμωμένη σφήκα.

Ὁ νεαρὸς ἰδιοκτήτης τῆς Σουμπάρας ἀποτραβήχθηκε πᾶ-

λι μέσα στο χώλ που έξοικολουθοῦσε νὰ εἶναι ἔρημο. Εἶχε μερικά λεπτά καιρὸ πρὶν νὰ καταφθάσῃ ἡ ἀστυνομία, ὕστερα ἀπὸ τὸ πιστολίδι. "Ἐνα χαμόγελο χάραξε τὰ χεῖλη του. Μὲ τέσσερα πελώρια δῆματα, διέσχισε πάλι τὸ χώλ καὶ βρέθηκε στὸ μικρὸ σολωνάκι, ὅπου ἡ εὐθυμία του μεγάλωσε. Ὁ Βὰν Λουβιάιν, λαχανιασμένος ἐξ αἰτίας τῆς χοντροῦς του κοιλιᾶς, ἦτον σκυμμένος πάνω ἀπ' τὸν ἐντιμώτατο σύντροφό του, προσπαθώντας νὰ τακτοποιήσῃ κάπως τὶς ζημιές που τοῦ εἶχε προξενήσει τὸ μπρούντζινο ἀγυμναστήκι. Γιὰ μιὰν ἀκόμη φορά, τὸ πρόσωπό του πῆρε τὴν ἐκφράση τῆς ἀπέλπισμένης ἐκπλήξεως.

— Ἀκόμη ζωντανὸς εἶσαι; κατάφερε ἐπὶ τέλους νὰ τραυλίσῃ.

— "Α, εἰ πυροβολισμοὶ που ἄκουσες δὲν ἦτον γιὰ μένα, ἀπάντησε χοιρογελώντας ὁ Μάκ Καϊρνε.

Τὸ «δυστύχημα» συνέβη, βέβαια, ἀλλὰ τὸ θῦμα δὲν ἦμουν ἐγώ. Κυ' οὐπὸ εἶναι πολὺ λυπηρό. Τώρα, φεύγω. Ὁρμητικὰ αὐτὴ τὴν φορά. Πρὶν φύγω ὅμως, θέλω νὰ σοῦ ἀφήσω ἕνα σουβενίρ.

Τὸ ἀριστερό του χέρι χώθηκε μέσα στὴν τσέπη τοῦ ἀδιοδρόχου του καὶ ξιναβγήκε χωμένο σὲ μιὰ σιδερένια γραβιά. Πάνω ἀπὸ κάθε δόχτυλο, τὸ μέταλλο σχηματίζει ἕνα φεβερὸ δόνησι. Χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, πλησίασε τὸν Ὀλλονδὸ καὶ τὸ μπράτσο του ξεδιπλώθηκε σὰν ἀτσάλινον ἐλατήριο. Τὴν ἐπόμενη στιγμὴ, ὁ κύριος Βὰν Λουβιάιν, μὲ τὸ μάγουλο σκισμένο ἀπὸ τὸν κρόταφο ὡς τὸ σαγόνι, καὶ μὲ μερικοὺς τραπεζίτες κατώληλους γιὰ... φτύσιμο, ἔπεφτε μ' ἕνα δογγητὸ πάνω στὸν ἐντιμώτατο σύντροφό του.

Χωρὶς νὰ ρίξῃ ἄλλη ματιά στὸ συμπλεγμὰ τῶν ἐλοφο, νικῶν συνεταίρων, ὁ Μάκ Καϊρνε δῆκε βιαστικὰ ἀπ' τὸ σολωνάκι. Τὸ χώλ ἦταν ἀκόμη ἔρημο. Τὸ διέσχισε, δῆκε στὸ πεζοδρόμιο, διασκέλισε τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς μακαρίτες μπρόδους τοῦ Συνδικάτου καὶ χάθηκε μέσα στὴν βροχερὴ νύχτα.

Τὴν ὥρα που ὁ Μάκ Καϊρνε ξύπνησε, δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνατείλει ὁ ἥλιος. Τὰ μέλη του πονοῦσαν καὶ τὰ ρεῦχα του ἦσαν βρεγμένα ἀπὸ ἀλμυρὴ ὑγρασία. Σίγουρα, μιὰ κουλούρα χοντροῦ σκοινιοῦ στὸ ὑπαιθρο, δὲν ἀποτελεῖ τὸ

ιδεώδες κρεββάτι, σκέφθηκε. Καὶ στὸ μυαλό του ἤρθαν ὅλα τὰ γεγονότα τῆς νύχτας.

Φεύγοντας ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, εἶχε διασχίσει ἓνα σωρὸ μισοσκότεινους δρομάκους καὶ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴν πόλιν. Πηγαίνοντας πάντα παραλίω-παραλία, εἶχε συναντήσει ἓνα μικρὸ ψοιράδικο χωριὸ πού δὲν ἤξερε οὔτε τὸ ὄνομά του. Διὰ σκέλιζε τὸ... κρεββάτι του κι' ἔκανε μερικὰ βήματα στὴν προκυμασία γιὰ νὰ ξεμουδιάσει.

— Κοιμήθηκες κοιλιά, νεαρέ;

Δυὸ ἄνδρες βρίσκοντο πίσω του. Ὁ ἓνας φοροῦσε τὴ στολὴ τῆς Γαλλικῆς χωροφυλακῆς. Ὁ ἄλλος ἦταν μὲ πολιτικά. Ὁ Κοῖνης ἀπεφάνισε νὰ κερδίσει καιρό.

— Δὲν κοιταλοβαίνω Γαλλικά, εἶπε. Μιλήστε μου Ἀγγλικά, ἢ φερέτε μου ἓναν διερμηνέα.

— Γιστὶ ὄχι κι' ἓναν μασσέρ καὶ μιὰ μανικιουρίστα; γράλλιζε αὐτὸς μὲ τὰ πολιτικά.

Ἡ παροτρῆσις αὐτὴ εἰπωμένη Ἀγγλικά, ἔδωσε στὸν Μὰκ Κοῖνης νὰ κοιτάξῃ πὺς οἱ συνομιληταὶ του δὲν εἶχαν καὶ πολὺ φιλικὰ οἰσθήματα ἀπέναντί του.

— Τί κάνουνε στὴν προκυμασία πέντε ἢ ὦρα τὸ πρῶτ;

— Παίρνω τὸν ἀέρα μου, ὅπως κι' ἐσεῖς.

— Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ πὺς ἐμεῖς ψάχνουμε γιὰ κάποιον τοῦ ὁποίου ἡ περιγραφὴ συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ σένα.

— Τί σύμπτωσις! Καὶ τί ἔκανε αὐτὸς ὁ κύριος πού ψάχνετε;

— Ἐκλεψε ἓνα βασιρῦτιμο δοχτυλίδι ἀπὸ πλοσίνα καὶ διαμιάντια, ἀπὸ κάποιον ὑψηλὸ ξένο. Τὸν σέρ Τζὼν Κάντερμπελ. Μήπως τὸν ξέρεις;

Ὁ Αὐστραλὸς δὲν πίστευε τ' αὐτιά του. Οὔτε κουβέντα γιὰ τοὺς πυροβολισμούς, τὰ πτώματα τῶν πληρωμένων δολοφόνων καὶ τὴν περιποίηση τῶν φίλων του. Εἶχαν ληφθῇ ὅλα τὰ μέτρα γιὰ νὰ σκεπαστῇ ἡ ὑπόθεσις. Ἦθελον ὅμως νὰ τὸν συλλάβουν γιὰ νὰ ἔχουν τὸν καιρὸ νὰ κάνουν ποιὸς ξέρει τί.

— Ψιλοπράγματα, ἀποκρίθηκε.

— Ἀρκετὰ ὥστόσο γιὰ νὰ χάσουν τὸν κλέφτη στὸ φρέσκο γιὰ πέντε χρονιάκια τουλάχιστον. Δόστε μου τὰ χωριά σας, κι' ὁ συνάδελφός μου θὰ σὰς κάνη μιὰν ἔρευνα.

— Πολὺ εὐχαρίστως. Ἀρχίστε ἀπὸ τὴν ἔρευνα. Θὰ σὰς δώσω τὸ διαβατήριό μου, ὅταν περθεθῇτε γιὰ τὴν ἀθωότητά μου.

Σήκωσε τὰ χέρια του καὶ οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ πλησίασαν. Ἐκεῖνος μὲ τὰ πολιτικά ἔχωσε τὸ χέρι του στὴν τσέπη τοῦ ἀδιαβρόχου του καὶ τὸ πρῶτο πράγμα πού ἔβγαλε ἦταν τὸ δοχτυλίδι τοῦ Κάντερμπελ.

Μόλις πέρασε ή πρώτη έκπληξις, ό Καίρνος άντέδρασε άμέσως.

Σκέφθηκε πρώτα-πρώτα πώς ό "Αγγλος, καί άν άκόμη είχε την ψυχραιμία, δέν θά μπορούσε νά του είχε ρίξη στην τσέπη τó δοιχτυλίδι του την ώρα που χτυπούσε τόν Βαν Λαύζαϊν, γιά τόν άπλούστατο λόγο ότι ήταν ανώρισθος. "Αρα, τó πράγμα ήταν φανερό: Οί δυό άστυνομικοί ήταν δωροδοκημένοι καί τó δοιχτυλίδι βρισκόταν στη φούχτα έκείνου που τόν έρεώνησε, πριν άκόμη βάλη τó χέρι στην τσέπη του. "Αποφάσισε τότε νά δράση άναλόγως.

—Πρέπει νά έρθης μαζί μας στο τμήμα, διέταξε ό χωροφύλακας. "Απλώσε τά χέρια σου.

Κατεβάζοντας τά χέρια του δήτην γιά νά ύπακούση, ό Καίρνος έσφιξε τίς γροθιές του. Καί ή μία άπ' αυτές κατέβηκε στο κεφάλι του άστυνομικού μέ τά πολιτικά πού, κεραινοβολημένος σαν νά τόν είχε χτυπήσει ηλεκτρικό σφυρί, σωριάστηκε γάμω σαν άδειο τσουβάλι. "Ο Καίρνος, συνεχίζοντας θά έβγαγε κονίς την κίπησί του, χαμάλωσε τó σώμα του καί μία δυνατή σπρωξιά του ώμου του, έστειλε τόν έκπληκτο χωροφύλακα νά κίνη μπάνω στην προνή θάλασσα.

"Ο Μάκ Καίρνος του εύχήθηκε καλό κούμπι καί άρχισε νά τρέχη.

"Ο ήλιος είχε άρχίσει νά προβάλλη. Διέσχισε τó χωριό, άκολούθησε γιά λίγο ένα χωματόδρομο καί έφτασε τέλος σ' έναν μεγάλο δημόσιο δρόμο μέ μεγάλη κίνηση. Τό ένα πίσω άπ' τó άλλο σχεδόν, πελώρια καιμιόνια περνούσιν τρέχοντας όλοσιχώρ. "Ο Καίρνος προσπόθησε μάταια νά στοιματήσει κάποιο άπ' αυτά. "Απειπίσθηκε στο τέλος καί άρχισε νά περπατά πρòς τά νότια, χωρίς ώστόσο νά ξεχνά νά κίνη σήματα σέ κάθε καιμιόνι που περνούσε. Στο τέλος, ή τύχη του χαμάλωσε. "Ενα καιμιόνι στοιμάτησε στην άκρη του δρόμου κι' ό οδηγός του, ένας νέος μ' εύχριστο πρόσωπο, έσκυψε άπό τó ψηλό του κάθισμα.

—Μπορώ ν' άνέβω; ρώτησε ό Καίρνος.

—Πού πηγαίνεις;

—Νότια.

—"Ανέβα. Πάω γιά Μαισσολία.

—Εύχαριστώ. Θά σέ πληρώσω.

—Δέν χρειάζεται. "Αν θέλεις, όταν φθάσουμε, δίνεις ένα χέρι νά ξεφορτώσω.

—Μετά χαράς!

Δυό μέρες άργότερα ό Αυστραλός καθόταν μαζί μέ τόν

έξυπηρετητικό σωφәр, σ' ένα λαϊκό έστιατόριο τής Μαισσαιίας.

— Τώρα θα χωριστούμε, του είπε. Ξέρω πώς δεν θέλεις να δεχθής χρήματα για την μαγική έξυπνότησι που μου έκανες. Γι' αυτό κι' εγώ, θα σου δώσω κάτι, για να με θυμάσαι.

Καί, θυγάζοντας απ' την τσέπη του το πέτσινο σακκουλάκι, διόλεξε ένα διαμάντι και του το έδωσε. Ο άλλος το πήρε και το στριφογύρισε στα ροζιασμένα δάχτυλά του.

— "Ακουσε, φίλε, είπε στο τέλος. Είναι πολύ εύγενικό έκ μέρους σου και σ' εύχαριστώ. Άλλά προτιμώ να μην το πάρω. Αύτα δεν είναι για μένα, και δεν θέλω μπλεξίματα με την αστυνομία. Αν θέλεις να ξεφορτωθής τα διαμάντια, εα σου δώσω μια διεύθυνσι όπου θα σε εξυπηρετήσουν.

Ο Καίρης γέλασε.

— "Έχεις δικιο να μη θέλεις ιστορίες με την αστυνομία, αλλά σε διαβεβαιώ, πώς δεν διακινδυνεύεις τίποτε και πώς μπορείς να το πουλήσης όπου θέλεις, μέσα μισημέρι. Αν σε ρωτήσουν που το βρήκες, να πής πως σου το έκανε δωρο ο Μάκ Καίρης, ο ιδιοκτήτης τής Σουμπούρας.

Και για να τον καθησυχάση έντελως, έδωσε το κοινέ του και του έκανε μιάν απόδειξι.

— Δεν σου ζητώ παρὰ ένα πράγμα, του είπε δίνοντάς του την απόδειξι: Να παριμένεις σιρόντα όκτώ ώρες πριν πας να το πουλήσης. Δεν θέλω να μάθουν οι έχθροί μου πως βρίσκμαι στην Μαισσαιία.

Έσφιξε το χέρι του σωφәр, που δεν μπορούσε να αρθρώση ούτε λέξι, κι' έφυγε.

Όστόσο, μόλις ο σωфәр συνήλθε από την έκπληξί του, σηκώθηκε και με γοργό βήμα κατευθύνθηκε προς την προκυμσία. Στοιμάτησε μπροστά σ' ένα μπαρ με ύποπτη εμφάνισι, έριξε ένα βλέμμα μέσα κι' ύστερα μπήκε. Πήγε άμέσως στο βάθος.

— Μπορώ να σου μιλήσω ιδιαιτέρως; ρώτησε τον άνθωπο που στεκόταν όρθιος πίσω απ' τον πάγκο.

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά δείχνοντάς μ' ένα βλέμμα την αίθουσα που ήταν άδεια, έκτός από δυο πελάτες που κάθονταν σε τραπεζάκια διαβάζοντας εφημερίδα.

— Έφερα με το άμιάξι απ' την Δουγκέρκη έναν περίεργο τύπο. Έναν Αύστραλο που τον λένε Μάκ Καίρης, ιδιοκτήτη, λέει μιάς Σουμπούρας. Κι' αυτός για άμοιβή, μου

χόρισε ένα διαμάντι, πού μου φαίνεται πολύ μεγάλο για να είναι αληθινό.... Κύτταξε!

—Ο άλλος εξέτασε το διαμάντι κι' άφησε να του ξεφύγει ένα σφύριγμα.

—Μου φαίνεται πώς δεν σε γέλασε! Άλλα ό Μαινσανές είναι πιό ειδικός από μένα σ' αυτά τὰ χαλίγια. Θά σου πη... Μαινσανές!

—Ο ένας άπ' τούς πελάτες σήκωσε τό κεφάλι του άπ' τήν έφημερίδα. Ήταν ένας άνδρας είκοσιεοκτώ περίπου χρονών ντυμένος με κοστούμι από άκριβο ύφανσμα, αλλά κακορομμένο και με άσχημο χρώμα.

—Σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος;

—Έλα να μάς δώσης τή γνώμη σου για κάτι.

—Ο άλλος σηκώθηκε και πλησίασε. Χωρίς να πη λέξι, έβγαλε ένα φακό άπ' τήν τσέπη του, κύτταξε τό διαμάντι από κάθε πλευρά κι' ύστερα τό ξανάδωσε στον ιδιοκτήτη του.

—Λοιπόν;

—Άξίζει καμμιά είκοσαριά εκατομμύρια φράγκα επί σήμως. Άν είναι ύποπτο, δεν θα σου δώσουν πάνω από δύο.

—Ο σωφέρ έμεινε μ' άνοιχτό τό στόμα.

—Με κοροϊδεύεις!, κοτώρθωσε ν' άρθρώση.

—Καθόλου!... Πού τό βρήκες;

—Μου τό έδωσε ένας Αυστριαός. Μάκ Καϊρνε, τόν λένε.

Τα μάτια του Μαινσανές, πού ποτέ δεν κύτταζαν κατά πρόσωπο τόν συνομιλητή του, άστράψαν και στυλώθηκαν στον σωφέρ.

—Πώς είπες τό όνομα;

—Μάκ Καϊρνε. Τόν πήρα προχθές έξω άπ' τήν Δουγκέρκη κοι τόν άφησα έδώ, πάει ένα τέταρτο. Είναι ένας ύψηλός συμπαθητικός τύπος...

—Άνάστημα ένα ένεννήντα, γεροδεμένος, με κοιτοναμάλλια. Φοράει μπότες, ένα αδιόβροχο μπέζ, πολύχρωμο παυκόμισο χωρίς γραβιάτα... συνέχισε ό Μαινσανές, σαν να άπηγγελλε ποίημα.

—Άκριβός!, έκανε έκπληκτος ό σωφέρ.

—Με είδοποίησαν σήμερα τό πρωί άπ' τό "Αμστερνταμ. Έστειλαν τήν ίδια είδοποίησι σε όλους τούς πράκτορες του Συνδικάτου διαμοντιών. Πρέπει να τόν βρώ. Πήγε στο λιμάνι, είπες;

—Ναι... Άλλά τό διαμάντι μου, θα με πιάσουν αν τελήσω να τό πουλήσω;

—Καθόλου. Ή προέλευσίς του είναι με τό παλαιό...

καινονεκρή. Σεῦ τὸ ἔδωσε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου!

—Μοιρσανές! Κύτρωξε μὴν τοῦ σκαρώσης καιμιὰ βρωμοδουλειά. Τοῦ ὑποσχέθηκα νὰ μὴ μιλήσω πρὶν περάσουν ἱδὺς μέρες...

Ἄλλὰ ὁ ἄλλος δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Εἶχε φύγει τρέχοντας.

Ακουμπισμένος σὲ μερικά κιβώτια, ὁ Μὰκ Καίρνε παρακολουθοῦσε ἀπὸ ὥρα τὴς κινήσεις τοῦ πληρώματος τοῦ «Σὰν Χουάν», ἑνὸς Παναμαϊκοῦ φορτηγοῦ ποὺ ἀπ' τὸ φουγάρο του ἔβγαине πυκνὸς καπνός. Εἶνε ἀνοικαλύψει τὸ ὄνομα τοῦ σκάφους στὸν κατάλογο ἀναχωρήσεων ἑνὸς ναυτικοῦ γραφείου. Τὸ «Σὰν Χουάν» μὲ πλοίαρχο τὸν Λουίτζ Ἀλμετέχο θὰ σήκωνε ἄγκυρα στὶς ἔξη, μὲ προορισμὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή, ὕστερα τὸ Ντάσβιν καὶ τέλος τὴν Αὐστραλία.

Ὁ νεαρὸς Αὐστραλὸς, λοιπόν, περιμένε ἀπὸ ὥρα στὴν ἀποβάθρα, ἐλπίζοντας νὰ μπορέσῃ νὰ μιλήσῃ σὲ κάποιον ἀπὸ τὸ πλήρωμα ποὺ θὰ ἔβγαине ἔξω.

Σὲ λίγο, ἕνας ἀνδρὸς κομιὰ πενήνταριά χρονῶν, μὲ ἱστολὴ τοῦ Παναμαϊκοῦ Ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ καὶ μὲ τρία χρυσὰ γαλόνια στὸ μανίκι, πέρασε τὴν γέφυρα καὶ βγήκε στὴν ἀποβάθρα. Ὁ Καίρνε, τὸν πλησίασε ἀποφασιστικὰ καὶ τοῦ μίλησε Ἀγγλικά.

—Ὁ πλοίαρχος Ἀλμετέχο;

—Ὁ ἴδιος.

—Θέλω νὰ γυρίσω στὴν πατρίδα μου τὴν Αὐστραλία. Παίρνατε ἐπιβάτες;

—Ὁχι. Ἀποτανθῆτε σ' ἕνα γραφεῖο ταξιδίων.

—Δὲν θέλω.

—'Επειδή, χωρίς άμφιβολία, στὰ ἐπιβατικά πλοία ζη-
τούν διαβοηρία, καί κραιπούν κατάλογο τών ἐπιβατών!, ἐ-
κώχουσε ὁ πλοίαρχος.

—'Ακριβώς! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ χωρίς νὰ ἀφήσω
ἴχνη. Ἀλλὰ, σὰς βεβαιώνω πὺς δὲν ὑπάρχει κοιμισιὰ ὑπο-
πτη ἱστορία. Δὲν ἔχετε νὰ φοβητῆτε τίποτε.

—Τὴν ξέρω αὐτὴν τὴν ἱστορία. Τὴν ἀκούω σὲ κάθε λι-
μάνι. Παίρνω ἕναν δῆθεν τίμιον ἐπιβάτη καὶ στὸ ἐπάμενο
λιμάνι ἔρχεται ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν πιάνει, κι' ἔχουμε ἕνα
σωρὸ μπλεξιμάτα.

—Μὲ μένα δὲν θὰ ἔχετε κοιμισιὰν ἱστορία. Καὶ θὰ πλη-
ρώσω καλὰ τὸν ναῦλο μου.

—Σὰς ἐπαιναλομεθάνω πὺς δὲν παίρνω ἐπιβάτες. Δὲν
ἔχω στὸ πλοίο πειρὰ μέλη τοῦ πληρώματος.

—'Αν κανόνισουμε σὲ τρεῖς χιλιάδες δολλάρια τὸν ναῦ-
λο μου, παίρνετε ἕναν ἀκόμα μηχανικὸ ὡς τὸ Ντάρβιν;

Ὁ πλοίαρχος Ἀλμετέχο στήλωσε τὰ μάτια του στὸν
ὀρίζοντα.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη μηχανικοῦ.... εἶπε ξαφνικά. Μοῦ λεί-
πει μόνον ἕνας βοηθὸς μοιγείου. Ἄν μοῦ ἔδινον πέντε χι-
λιάδες δολλάρια δὲν ξέρω ἂν δὲν θὰ ἔμπαινα σὲ πειρασμὸ
νὰ προσλάβω ἕναν.

Ὁ νεαρὸς Αὐστραλὸς χοιμογέλασε κι' ἔκαμε μιὰ μικρὴν
ὀπόκλησι στὸν πλοίαρχο.

—Μὰς Καίρις, βοηθὸς μοιγείου!, εἶπε.

—'Επιβεβαιώτε! Πηγαίνετε νὰ βρῆτε τὸν δεύτερο. Ἐ-
ξηγήστε του τὴν ὑπόθεσι καὶ πείστε του νὰ σὰς κρίνῃ στὴν
καρβουνιέρα ὅταν θὰ γίνη ὁ τελωνειακὸς ἔλεγχος. Θὰ ξα-
νομιλήσουμε γιὰ τὴν συμφωνία μας ὅταν θὰ βγοῦμε στ'
ἀνοιχτά.

Καὶ μ' αὐτὲς τὶς λέξεις ὁ πλοίαρχος ἀπομακρύνθηκε,
ἐνῶ ὁ Κοήρις ἀνέβηκε χαρούμενος στὸ πλοίο.

Ὡστόσο, σὲ ἀπόστασι δέκα περὶπου μέτρων ἀπὸ ἐκεῖ,
ἕνας ἄνθρωπος κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕναν ἄλλο σωρὸ κιβω-
τίων δὲν εἶχε χάσει κοιμισιὰ λεπτομέρεια τῆς σκηπῆς. Καὶ ὅ-
τον πέρασε ὁ Ἀλμετέχο, τὸν πῆρε ἀπὸ πίσω.

Ὁ πλοίαρχος πέρασε πρώτα ἀπ' τὸ Τελωνεῖο κι' ὕ-
στερα προχώρησε πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Ἐκεῖνη τὴν
στιγμὴ διόλεξε ὁ Μονσιγιὲς γιὰ νὰ τὸν πλησιάζῃ.

* * *

Τὸ «Σὰν Χοιὰν» εἶχε φύγει ἀπ' τὴν Μασσαλία, ἐδῶ καὶ
μὴν ἐβδομάδα.

Τὴν στιγμὴ τῆς ἀναχωρήσεως καὶ τοῦ τελωνειακοῦ ἐ-
λέγχου ὅλα εἶχαν πάει καλὰ καὶ κοινὲς δὲν εἶχε ἀνακαλύ-
ψει τίποτα γιὰ τὸν ψευτο-βοηθὸ μοιγείου.

Ὁ Μὰκ Κοϊρνε εἶχε δημιουργήσει πολὺ καλὲς σχέσεις μετὰ τὸ πλήρωμα, ἀλλὰ, πρῶγμα παράξενο, οἰσθανόταν μιὰ παράξενη δυσπιστία πρὸς τὸν πλοίαρχο. Ἡ ἐγκαρδιότης του τοῦ φαινόταν ὑποπτη καὶ ψευτική. Κι' ἐκεῖνο ποῦ τοῦ προκαλοῦσε ἰδιαιτέρη δυσπιστία ἦταν ἡ παρουσία πάντω στο πλοῖο ἑνὸς ἀνθρώπου μετὰ ἀμφίβολη ἐμφάνισι, ποῦ βρισκόταν σὲ πολὺ καλὲς σχέσεις μετὰ τὸν πλοίαρχο. Τοῦ τὸν εἶχαν παρουσιάσει μετὰ τὸ ὄνομα Μανσανὲς καὶ ὑποτίθεται πὺς ἦτον ἔμπορος μαλλιών. Πιὰ τὶς προσπάθειές του, δὲν κοπίαζε οὔτε τὸν Μανσανὲς νὰ συμποθήσῃ.

Κοὶ οἱ ὑποψίες του ἐνισχυθήκαν ἀκόμα περισσότερο, ὅταν τὸν εἶδε μιὰ μέρα νὰ μπαίνει στὴν κοιμπίνα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ νὰ χειρίζεται μόνος του τὸν πομπό.

Ὁ Κοϊρνε ἔτρεξε ἀμέσως νὰ βρῇ τὸν ἀσυρματιστή. Τὸν συνάντησε στὴν πρὶμη, ἀκουμπισμένο στο παροπτό.

— Δὲν μοῦ λές, τί κάνει ὁ Μανσανὲς στὴν κοιμπίνα σου;

— Δὲν ἔχω ιδέα!

— Ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ ξέρω! Καὶ θὰ πλήρωνα ἀκριδὰ γιὰ νὰ μάθω τί μογαλεύουν ὁ Μανσανὲς κι' ὁ κοπετάνιος.

Καί, μιῶντας, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του δυὸ διαμάντια κι' ἄρχισε νὰ τὰ παίζει στὴν φούχτα του. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ τοῦ παιχνιδιοῦ δὲν ἄργησε νὰ φανῇ.

Ἀντικρίζοντας τὶς πολύτιμες πέτρες, ὁ ἀσυρματιστὴς ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ τὸ τσιγάρο του ἔπεσε στὴν θάλασσαν.

— Ὡραία διαμάντια!, εἶπε μετὰ πνιγμένη φωνή.

— Μπορεῖ νὰ γίνουν δικά σου, χωρὶς πολὺ κόπο!

— Ἄκου δῶ, Κοϊρνε! Θὰ μιλήσω, μὰ ὄχι γιὰ τὰ διαμάντια σου. Θὰ μιλήσω ἐπειδὴ μοῦ εἰσαι συμποθής. Σοῦ λέω, λοιπόν, πὺς καλὰ θὰ κάνης νὰ τὸ σκάσης ἀπ' τὸ πλοῖο στο πρῶτο λιμάνι, χωρὶς νὰ σὲ πάρουν χωμπάρη.

Ὁ Ἀυστραλὸς, πέρασε τὰ διαμάντια στο χέρι τοῦ ἀσυρματιστοῦ, ποῦ τὰ ἐξαφάνισε ἀμέσως στὴν τσέπη του.

— Σ' ἀκούω, εἶπε λακωνικὰ ὁ Κοϊρνε ἀκουμπώντας κι' αὐτὸς στὰ κόγκελα.

— Ἀπὸ τότε ποῦ φύγαμε ἀπ' τὴ Μαισσαλία, αὐτὸς ὁ Μανσανὲς χρησιμοποιεῖ καθημερινῶς τὸν ἀσύρματο ἀπὸ τὶς ἔξι ὡς τὶς ἑντεκα. Ὁ κοπετάνιος μετὰ διέταξε νὰ τὸν ἀφίνω μόνον κάθε φορὰ ποῦ ἔρχεται. Ἔτσι, θεωρητικῶς, δὲν ξέρω τί τηλεγραφεῖ καὶ τί τοῦ ἀπαντοῦν.

— Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα;

— Στὴν πραγματικότητα, μαζεύω τὰ φύλλα τοῦ μπλόκ ὅπου γράφει τὰ τηλεγραφήματά του. Παραλήπτης εἶναι κάποιος στὸ Ἀμστερνταμ. Πρόκειται γιὰ σένα καὶ γιὰ τὰ

διοιμάντια. Δεν κινδυνεύεις πριν από την Σιγκαπούρη. 'Αλλά, μόλις μπούμε στις Νότιες θάλασσες, σίγουρα θα σε ρίξουν στη θάλασσα. 'Επί πλέον, έχεις και κάτι φίλους, τους Κούπερ, που σύμφωνα με τις οδηγίες, που πήρε ο Μανσανές, πρέπει να τους ξεκοιτορίση.

— 'Η αμοιβή σου είναι καλά κερδισμένη. 'Αλλά τί γνώμη έχει γι' αυτά ο καπετάνιος; Θα είναι συνένοχος άσφαλώς.

— Αυτό δεν το ξέρω! Αυτό που μπορώ να πω είναι πως ο 'Αλμετέχο είναι ένας γερόλυκος, που συχαίνεται τα μπλεξίματα, αλλά που ξέρει να φτάνη στον σκοπό του χωρίς φασαρίες. Δεν φαίνεται να συμφωνή εντελώς με τον επίστάτη του. 'Ακόμα και σήμερα το πρωί συζητούσαν ζωηρά και ο 'Αλμετέχο δεν φαινόταν να είναι στα κέφια του.

— Πώς σε λένε;

— Ντομίγκο Περέθ.

— 'Ε λοιπόν Περέθ, αν εξοικολουθήσης να με πληροφορής για τις κινήσεις του Μανσανές, ιδίως μετά την Σιγκαπούρη, έκανες την τύχη σου.

'Από κείνη την ημέρα, ο Μάκ Καίονς φρόντισε να θρίσκεται πολύ συχνά με τον Μανσανές και τον πλοίαρχο. 'Εδειχνε και στους δύο, μιαν έγκαρδιότητα, που έκρυβε εντελώς τα πραγματικά του αισθήματα. Και ο Μανσανές φαινόταν γοητευμένος από την κατάστασι αυτήν, που ασφαλώς θα έξυπηρετούσε τα σχέδιά του όταν θα έφτανε ή ώρα της δράσεως.

Το «Σάν Χουάν» έφτασε στην Σιγκαπούρη τρεις έβδομάδες μετά την άνοιχτή του από την Μασσαλία.

'Εμεινε εκεί δυο ημέρες, κι' ύστερα ξαναπήρε τον δρόμο για την Αυστραλία.

Βρισκόταν στην άνοιχτή θάλασσα από σαράντα οκτώ ώρες, όταν, το βράδυ της δεύτερης ημέρας, ο Μάκ Καίονς πλησίασε τον Μανσανές που στεκόταν άκουμπισμένος στα κάγκελα της πρύμνης κυττάζοντας το άσπρο αύλακι που άφινε πίσω του το πλοίο.

— 'Ωραία νύχτα, Μανσανές!

— 'Αλήθεια!

— Δεν σε είδα καθόλου σήμερα. Πού βρισκόσουν;

— Στην καμπίνα μου. Αυτή ή ζέστη με τσακίζει.

— Τώρα είσαι ξεκούραστος;

— 'Εντελώς, αποκρίθηκε ο άλλος κυττάζοντάς τον περιέργα.

— Τότε, μπορούμε να κανονίσουμε τις διαφορές μας μιά χαρά, και μόνον με τα χέρια. Αυτό το σιδερικό δεν σου χρειάζεται.

Καί, συνεδεύοντας τὰ λόγια του μὲ πράξεις, ἄπλωσε τὸ χερί του καί, πρὶν ὁ ἄλλος προλάβῃ νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὴ κίνηση, πήρε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα περιστρόφο καὶ τὸ πέταξε στὴ θάλασσα.

Ὁ Μανισανὲς δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ λύσσας. Γύρῃσε γιὰ νὰ καταφέρῃ στὸν Καίρνε μιὰ φοδερὴ γραβιά, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔστριψε καὶ τὴ δέχτηκε στὸν ὦμο. Συγχρόνως, τὸ πόδι του σηκώθηκε καὶ κατάφερε στὸν ἀντίπαλό του ἓνα χτύπημα στὸ «ἐλκικό πλέγμα». Ὁ Μανισανὲς μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοή, σωριάστηκε στὸ κατάστρωμα.

Ὁ Καίρνε κάθισε σὲ μιὰ κουλούρα ἀπὸ σκοινιά, περιμένοντας νὰ συνάβῃ ὁ ἀντίπαλός του. Πράγμα πού χρειάστηκε δέκα λεπτά περίπου.

— «Ὅταν διολέγῃ κανεὶς ἓνα ἐπάγγελμα σὰν τὸ δικό σου, τοῦ εἶπε ὁ Καίρνε, πρέπει καὶ νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὸ ἐξασκή. Εἶσαι νὰ σὲ λυπάται κανεὶς, Μανισανές. Ἀλλὰ γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴν ἀλήθεια, τὰ ἀφεντικά σου, δηλαδή ὁ Κάντερμπελ κι' ὁ Βὸν Λούβοϊν, δὲν εἶναι κοινότεροι ἀπὸ σένα. —Τί μυῖγα σὲ τσίμπησε; Τρελλάθηκες; θέλησε νὰ πῇ ὁ Μανισανές.

— «Ὁ ἐξακολουθήσεις νὰ λὲς ψέματα, θὰ ξαναρχίσω. Μὴ μὲ υποχρεώεις νὰ σοῦ θυμίσω πῶς σήμερα τὸ πρωὶ πήρες ἀπ' τὸ "Αμστερνταμ" διαταγὴ νὰ μὲ καθαρίσῃς.

Ὁ ἄλλος κατέβωσε τὸ κεφάλι χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἦρθε βλέπεις ἡ ὥρα νὰ μὲ ξεφορτωθοῦν τ' ἀφεντικά σου, συνέχισε ὁ Καίρνε ἀμείλικτα. Καὶ μεθαύριο, ὅταν τὸ πλοῖο παύσῃ ἀνοικτὰ ἀπ' τὴν Σουλμπούρα, θὰ ἀποβιβασθῇς γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὴν ἀπεστολή σου. Τὰ ἐπόμενα θύματά σου θὰ εἶναι ὁ Κλάρκ καὶ ἡ Σάγκα Κούπερ.

— Εἶσαι καλὰ πληροφορημένος!

— Νὰ καὶ μιὰ εἰλικρινὴς κουβέντα ἀπ' τὸ στόμα σου.

— Ἄς μὴ συζητοῦμε. Ἐπαιξά κι' ἔχουσα, Πόσα θέλεις;

— Παλιοτόμαρο! Εἶσαι ἀληθινὰ μεγάλο κάθαρμα!

— Οἱ βρισιές ἔχουν πάψει νὰ μὲ ἐνοχλοῦν ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια.

— Τότε κύτταξε νὰ ὑπερασπίσῃς τὸ τομάρι σου. Ὁ πιὸ δυνατὸς, θὰ πετάξῃ τὸν ἄλλον στὴ θάλασσα. Ἐνα κάθαρμα σὰν καὶ σένα, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ λερώνῃ τὸν ἀέρα!

Χρησιμοποιώντας εἴλη του τὴν τέχνη, ὁ Μανισανὲς προσπάθησε πραγματικὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν δύναμη πού τοῦ ἔδινε ἡ ἀπελπισία. Ὁ Καίρνε τοῦ κατάφερε τρομερὰ χτυπήματα, ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν φαινόταν νὰ τὰ καταλαβαίνει. Τὸ κατάστρωμα ἀντηχοῦσε ἀπ' τὸ βωρὺ πεδωβολῆτό τους. Ὁ τυχεριώκτης ἐγκληματίας προσπάθησε νὰ γαντζωθῇ ἀπ' τὸν ἀντίπαλό του ὅταν ἔνοιωσε νὰ ἀνα-

σηκώνεται στον αέρα και να άκουμπάη για μιὰ στιγμή στα κάγκελα. 'Αλλά ό Καϊρνε με σιδαρένια χέρια τόν ξεγάντζωσε από πάνω του, περισσότερο με άπιδία παρά με μίσος, και την άλλη στιγμή ό πληρωμένος δολοφόνος του Συνδικόπου έπεφτε στην θάλασσα, σε όπόρτασι μερικών μέτρων από την έλικα του πλοίου. Μιά άπελπισμένη κραυγή άκούστηκε κι' ύστερα τίποτε...

—'Ο Μάκ Καϊρνε σκούπισε τó ιδρωμένο του μέτωπο με την άνάστροφη του χεριού του.

—'Ωραία πόλη, αλήθεια! είπε μιὰ φωνή.

—'Ο 'Αλμετέχο δρισκόταν πίσω του μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

—Ψηλά τὰ χέρια, Καϊρνε. Καί μὴν κάνης κανένα άστειό, γιατί ή σφαίρα είναι πιο γρήγορη άπ' τις γροθιές σου!

—'Ο Καϊρνε σήκωσε τὰ χέρια, καταλαβαίνοντας πώς ή άπειλή του πλοίαρχου θά έπραγματοποιήτο στην ποιομικρή του κίνησι.

—Θά προτιμούσες, του είπε, να ήταν τó δικό μου πτώμα αυτό που τρώνε τώρα οί κορχαρίες;

—Για να πώ την αλήθεια, μου είναι άδιάφορο, άποκρίθηκε ό πλοίαρχος. 'Ο Μανσανές δρῆκε τó τέλος που του άξιζε, αλλά έχω σαν άρχή να μὴν άνοσκετεύω ποτέ την συνείδησι με τις δουλειές.

—Θουμάσια! "Ωστε αυτήν την στιγμή πρόκειται για δουλειά!

—'Ακριβώς. Καί όφείλω να όμολογήσω πώς θά μου εῖσαι σοβαρό εμπόδιο. "Ωστόσο, επειδή δέν είμαι δολοφόνος, δέν θά σε σκοτώσω. 'Απλώς, θά σε βάλω κάπου όπου να μὴν μπορῆς να δρώσης, όπου να τελειώσω.

Φέρνοντας μιὰ σφυρίχτρα στο στόμα του, φύσηξε κι' άμέσως έμφανίσθηκαν τρεις άνδρες του πληρώματος.

—Βάλτε του αλυσίδες καί κλειδώστε τον στη φυλακή, διέταξε ό 'Αλμετέχο.

Καί ό Μάκ Καϊρνε έξαφανίσθηκε στα βάθη του πλοίου χωρίς πολλές διατυπώσεις.

Ο νεαρός Αύστραλός πνιγόταν μέσα στην άποπνικτικά ζεστή άτμόσφαιρα που βασιλεύεε στο κελλί του.

Είχε χάσει την συναίσθησι του χρόνου, αλλά τὸ στομάχι του ποὺ διογκωτοῦτο καὶ ἡ δίψα ποὺ τοῦ ξέραινε τὰ χεῖλη ἔδειχναν πὼς ἔπρεπε νὰ βρίσκειται φυλακισμένος εἰκοσιπέντε-σερις τουλάχιστον ὥρες.

Ἐνας ἦχος θημάτων πάνω στὴ λαμαρίνα ἀκούστηκε καὶ ἡ κλειδαριὰ τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς του ἔτριξε λίγο καθὼς τὸ γλωσσίδι τραβιόταν πρὸς τὰ πίσω κάτω ἀπ' τὴν πίεσι τοῦ κλειδιοῦ ποὺ γύριζε. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καί, στὸ λιγοστὸ φῶς ποὺ φώτισε τὸ μικρὸ κελλὶ, μιὰ σιλουέττα φάνηκε στὸ κατώφλι, κρατῶντας κάτι στὰ χεῖριά. Ἦταν ἕνα κοινὸ κουσέρβας μὲ νερό, κι' ἕνα κομμάτι ψωμί. Ὁ Καίρνος ἀναγνώρισε αὐτὸν ποὺ τὰ ἔφερε.

—Ντομίγκο!, πρῶφερα χαρούμενος.

—Σιγά, μὴ σ' ἀκούσουν! Δὲν ξέρουν πὼς γνωρίζομαστε ἰδιαιτέρως καὶ μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ φέρω νὰ φᾶς. Κάτι μοιγερεύεται στὸ πλοῖο. Βρισκόμαστε στ' ἀνοιχτὰ τῆς Σουμπούρα. Καὶ τώρα τὸ πλοῖο κάνει βόλτα γιὰ νὰ ἔρθῃ ἀπέναντι ἀπ' τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ. Ὁ Ἀλμετέχο μοίρωσε ὅπλα στοὺς πρὶν πολλοὺς ἀνθρώπους τοῦ πληρώματος. Μόνον ὁ μάγειρος κι' ἐγὼ δὲν πήραμε τίποτα. Φαίνεται πὼς δὲν μᾶς ἔχει ἐμπιστοσύνη.

—Μὰ τί θέλει νὰ κάνει;

—Θὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ νησιοῦ, θὰ αἰχμαλωτίσῃ τοὺς Κούπερ καὶ θ' ἀρπάξῃ ὅσα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια ᾖ. Διέταξε τοὺς ἀνδρες του νὰ μὴν χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα τους, παρὰ σὲ περίπτωσι ἀπολύτου ἀνάγκης. Ἐλπίζει νὰ ἔλθῃ σὲ συνεννόησι μὲ τὸν Κλάρκ Κούπερ, χρησιμοποιώντας ἐσένα γιὰ ὁμηρο.

—Τὸ γουρρὺνι! Οἱ Κούπερ ἀσφαλῶς θὰ δεχτοῦν γιὰ νὰ μοῦ σώσουν τὴν ζωή.

—Αὐτὸ ἐκκριδῶς λογαριάζει κι' ἐκεῖνος.

—Τὸ πληρώμα συμφωνεῖ μαζί του;

—Φυσικά. Ὅταν κοινεῖς ὑπόσχεται μιὰ παρουσίᾳ καὶ πλήρη ἀτιμωσιμὰ σὲ κοινόβια, μπορεῖ νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ πολεμήσουν σὰν λιοντάρια. Ὅσο γιὰ μένα, ξέρω ποὺ ὀδηγοῦν αὐτὰ καὶ δὲν θέλω νὰ τὰ τινάξω κρεμασμένος ἢ χωρὶς κεφάλι! Ἀποφάσισα νὰ τὸ σκάσω ἀπὸ τὸ καράβι ὅσο μπορῶ πρὶν γρηγορᾶ.

—Μπράβο. Ντομίγκο! Καί, τώρα, θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ τελευταίᾳ χάρι.

—Θέλεις νὰ σὲ πάρω μαζί μου. Γι' αὐτὸ ἦρθα, ἔννοια σου. Τώρα, πρέπει νὰ φύγω. Θὰ σὲ περιμένω ὅμως σὲ μιὰν ὥρα πίσω ἀπὸ τὰ βαρέλια τῆς πύλης.

Καί, λέγοντας αὐτὰ πέρασε στὰ χεῖριά τοῦ Καίρνος μιὰ πελώρια σιδερόλιμα.

— 'Αφίνω την πόρτα ξεκλείδωτη, μουρμούρισε καθώς άπομακρυνόταν.

Τό σκοτόδι δέν ήταν έμπόδιο. 'Ο Καίρως ρίχτηκε άμέσως στην δουλειά με δύναμη που διπλασιζόταν από τόν κίνδυνο που πλησίαζε.

Εύτυχώς τó βουητό της μηχανής σκέπαιζε τó θόρυβο της λίμνης και σε τρία τέταρτα κατόφερε νά έλευθερωθῇ. Χωρίς νά κάνη θόρυβο σκαρφόλωσε την κοιτακόρυφη σκόλα και σε λίγο βρέθηκε στο κοιτάστρωμα. 'Ανάσινε με άνακούφισι τόν δροσερό και καθαρό άέρα, ξοπλωμένος πίσω από μιá ναυαγοσωστική σχεδιά, αλλά μὴ χάνοντας άπ' τὰ μάτια του τόν ναύτη της βάρδιας που πηγαινοερχόταν στο κοιτάστρωμα. Μόλις αὐτός πέροισε άπ' την αντίθετη πλευρά του κοιταστρώματος, ó Αὐστράλος ξαναθυμήθηκε τις ἡμέρες που έζησε στο σώμα τών κοιμάντων. Χωρίς καθόλου θόρυβο, σύρθηκε, πέρωσε κάτω από την γέφυρα και δέ δέκα λεπτά κατόφερε νά βρεθῇ πίσω άπ' τὰ βαρέλια της πρύμης.

—'Από δω!, τού είπε μιá φωνή.

'Ο Ντομίνγκο Περέθ, περίμενε. Είχε δέσει την μιάν άκρη ενός χοντρού σκοινιού στα κύκελα και τó έδειξε στον Καίρως.

—Σε μιάν ώρα, είπε, θα βγῇ ó ἥλιος, και πρέπει νά κόνουμε γρήγορα. Πιάσου άπ' τó σκοινί και κοιτάδα ως την θάλασσα. Κοιτόπιν, κολύμπι κοιτά εκεί που βλέπεις νά μουρίζει κάπως περισσότερο ἢ θάλασσα. Είναι ἡ Σούμπουρα. Βρισκόμαστε πέντε μίλια ανοιχτά. Θα ξαναβρεθούμε στην άκτή!

—Κι' οί καρχαρίες;

—'Εδώ που βρισκόμαστε, περνάει ένα ρεύμα που τó νερό του είναι κρύο. Οί καρχαρίες δέν πλησιάζουν. Προσπάθησε νά μὴ βγῇ από τó ρεύμα. 'Αλλωστε, θα σε βοηθήσει στο κολύμπι, γιατί τραβάει κατ' εὐθείαν γι' τó νησί.

'Ο Μάκ Καίρως φούχτισε τó χοντρό σκοινί και σε μερικές στιγμές βρισκόταν στο κρύο νερό του ρευματος.

'Εγείωσε άμέσως νά παρσύρεται έλαφρά πρὸς τόν σκοτεινόν όγκο του νησιού. Καί, προσπαθώντας νά μὴ κάνη θόρυβο, άρχισε νά βοηθά τó ρεύμα κολυμπώντας με δύναμη. Κολυμπούσε έτσι από άρκετὴν ώρα, όταν ó οὐρανός πήρε ξαφνικά γαλατένιο χρώμα. 'Η μέρα έρχόταν άπότομα, όπως συμβαίνει στους Τροπικούς, χωρίς νά προηγηθῇ αύγή. 'Ο Καίρως διπλασίασε τις προσπάθειές του. 'Η κορυφή του δίσκου του ἡλιου ξεπρόβαλλε άπ' τὰ νηρά, όταν τὰ πόδια του συγκάντησαν τόν βυθό. 'Εκανε μερικά ὅμοια και ρίχτηκε στην άμμουδιά γι'ά νά ξεκουραστή. Στο φῶς της ἡμέρας, έβλεπε τώρα μακριά, τó «Σάν Χουάν».

—Κουράστηκες; άκουσε ξαφνικά δίπλα του μιá φωνή.

Ήταν ό Ντσιμίγκο που έβγαλνε στην ξηρά.

—Μπα κοβάδου, Βρήκα τó ρεύμα κι' ήρθα μιá χαρά!
Γιά κύτταξε! Σάν νά πλησιάξη τó καράβι, δέν νομίζεις;
Πρέπει νά πάμε νά βρούμε τούς Κούπερ.

Η πρώτη που τούς είδε, ήταν ή Σάγκα. Άπό την αύγή, στεκόταν μαζί με τόν πατέρα της σ' έναν ψηλό βράχο, που βρισκόταν δίπλα στην είσοδο του λιμανιού, και κύτταζαν τó «Σάν Χουάν» που βρισκόταν ακίνητο στ' άνοιχτά.

Καντά τους, στέκονταν άρκετοί ιθαγενείς άπό εκείνους που βουτούσαν κι' έβγαζαν τά μαργαριτάρια. Ό Κούπερ, δέν τούς είχε άφήσει νά βουτήξουν, έπειδή ήθελε πρώτα νά δή τί σκόπευε νά κάνη τó άγνωστο πλοίο.

Ή Σάγκα, ήταν μιá εξαιρετικά όμορφη νέα είκοσι περίπου χρονών, που είχε ζήσει στá νησιά, άπό τότε που ήταν πολύ μικρή. Είχε άποκτήσει τούς φυσικούς τρόπους τών ιθαγενών και ή ύποκρισία τών πολιτισμένων της ήταν άγνωστη.

Ή μόνη της διασκέδασις ήταν νά τρέχη σ' όλόκληρη την Σουμπούρα με τó άλογο, ή νά συνοδεύη τόν πατέρα της και τόν Καίρον, όταν πήγαιναν στá γειτονικά νησιά. Ή φίλια του Καίρον και του πατέρα της έχρονολογείτο άπό δεκαπέντε χρόνια. Έτσι, ή Σάγκα είχε γνωρίσει τόν Μάκ άπό παιδάκι και, σιγά-σιγά, ή φίλια που ένοιωθε γιά τόν μεγάλο της φίλο είχε μεταβληθή σέ έναν βαθύ έρωτα, που εύρισκε άπόλυτη άνταπόκρισι στην καρδιά του Καίρον.

Είχε νά πάρη νέα του Μάκ δυό μήνες σχεδόν. Και ή άγωνία της μεγάλωνε άπό μέρα σέ μέρα. Καί, μόλις τόν

είδε να έρχεται μαζί με τὸν Ντομίγκο, έπεσε στὴν ἀγκαλιά του με φωνές χαράς.

—Μάκ! Νά ήξερες τί ἀγωνία πέρασα ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ χωρὶς κανένα νέο σου! Ἄλλη φορά, νά μὴ μ' ἀφήσεις!....

—Δὲν μπορούσα νά σοῦ σταίλω νέα μου, ἐπειδὴ τράβηξα πολλά, Σάγκα. Κατάφερα ὅμως νά υπερνικήσω ὅλα τὰ ἐμπόδια, ἐπειδὴ αἰσθανόμουν τὴν ἀκατανίκητην ἐπιθυμία νά σέ ξαναβῶ.

Ὁ Κλάρκ Κούπερ πλησίασε. Ἦταν ἕνας ὑψηλὸς καὶ γεροδεμένος ἄντρας σαράντα περίπου ἐτῶν, με πρόσωπο ποῦ ἐξέφραζε καλωσύνη καὶ τιμιότητα.

—Χαίρω ποῦ σέ ξαναβλέπω, Μάκ. Μὰς ἔβαλες σέ μεγάλες ἀνησυχίες με τὴν σιωπὴ σου. Εὐτυχῶς, τώρα θρискόμαστε τόλι μαζί.

—Δὲν εἶχατε ἄδικο ν' ἀνησυχῆτε. Ξέφυγα, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, ἀπὸ τοὺς δολοφόνους αὐτῶν τῶν κυρίων. Περιττὸ νά σὰς πῶ, φυσικά, πῶς δὲν γίνεται δουλειὰ μ' αὐτοὺς.

—Μὴν εἶσαι καὶ πολὺ βέβαιος γι' αὐτό. Ἐγὼ νομίζω πῶς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνηθισμένοι νά μὴ θρискουν ποτὲ ἀντίστασι στὰ σχέδιά τους, τώρα ποῦ χτύπησαν πᾶνυ σὲ ἀποφασιστικὸν ἄνθρωπο, θὰ φροντίσουν νά τροποποιήσουν τὰ σχέδιά τους. Νά μὴν παραξενευτὴς ἂν καμμιά μέρα, τώρα σύνταμα μάλιστα, μὰς εἰδοποιήσουν πῶς δέχονται τοὺς ὁρους μας. Ἀλλὰ, γιὰ πές μου, τί πλοῖο εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ;

—Τὸ «Σὰν Χουάν», ἕνα ἐμπορικὸ ποῦ ἔγινε πειρατικὸ καὶ ποῦ ὁ καπετάνιος τοῦ σχεδιάζει νά ἐπιτεθῇ ἐναντίον μας γιὰ ν' ἀρπάξη ὅσα διαμάντια καὶ μαργαριτάρια μπορέση. Θὰ ἀποβιδάσῃ στὴν ἀκτὴ ὀκτῶ ναῦτες, καλὰ ὠπλισμένους καὶ ἀποφασισμένους.

—Θὰ τοὺς χτυπήσουμε!

—Καὶ θὰ τοὺς νικήσουμε!, μὴν ἀνησυχῆς! Ἔλα νά σοῦ παρουσιάσω τὸν Ντομίγκο Παρέθ, ἕνα καλὸ παιδὶ τοῦ «Σὰν Χουάν» ποῦ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωή.

—Καλῶς ὤρισε.

—Καὶ τώρα, ἂς ἀρχίσουμε τίς ἐτοιμασίες γιὰ τὴν ἀπόκρουσι τῆς ἐπιθέσεως αὐτῶν τῶν ἀχρείων.

—Πολὺ σωστά. Στὸ σπῆτι, ἔχουμε τρία τουφέκια. Ὅσο γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς μας, λέω νά τοὺς ἀφήσουμε κρυμμένους στοὺς βράχους τῆς ἀκτῆς, γιὰ νὰ ἐπέμβουν με πῖς λόγους τους, μόνον ἂν ἔρθουμε σὲ σύγκρουσι σῶμα με σῶμα.

Καὶ λέγοντας ἀκόμα αὐτά, ὁ Κούπερ, χωρὶς νά τοὺς δώσῃ καμμιάν ἐξήγησι, γύρισε πρὸς τοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τοὺς εἶπε κάτι. Ἀμέσως τέσσερις γεροδεμένοι ἰνδονήσιοι ξεχώρισαν ἀπὸ τὴν ὁμάδα καὶ πῆγαν κοντὰ του. Ὁ Κούπερ

τούς μίλησε για λίγο. Κι' ύστερα όλοι μαζί απομακρύνθηκαν προς τους βράχους της άκτής.

— 'Ο Κούπερ κάτι πάει να σκαρώσει, είπε ο Καίρινς. "Ας πάμε κι' εμείς στη δική μας δουλειά.

Και οι τρεις τους ξεκίνησαν για τὸ σπίτι, για να πάρουν τὰ τουφέκια καὶ σφαίρες.

— Που να πήγε άραγε; ρώτησε ο Ντομίγκο μιλώνοντας για τὸν Κούπερ.

— Πάει πρὸς τὸ Ἀνατολικὸ Ποτάμι, ἀποκρίθηκε ὁ Καίρινς, ἐκεῖ πού φυλάμε τὸ δυναμῆτι γιὰ τοὺς βράχους. Καὶ θὰ ἔπρεπε, πρόσθεσε, νὰ μ' ἀφήσει ἐμένα νὰ κάνω αὐτὴ τὴν δουλειά. Γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς κοπολαβαίνω τί πάει νὰ κάνη.

Ἀπὸ τὰ ὅπλα, ἓνα πήρε ὁ Ντομίγκο, ἓνα ἡ Σάγκα πού ἦταν ἐξαιρετικὴ σκοπεύτρια, κι' ἓνα ἕνας ἰθιογενής.

Ὁ Καίρινς κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του τὸ βαρύ του πιστόλι, ἓνα Κόλτ τῶν σαράντα πέντε, πού τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχία πάντα ὅταν ὑπηρετοῦσε στοὺς κομμούντος.

Ἔτσι ὠπλισμένοι ὅλοι, ἔφτασαν στὴν ἀκτὴ, καὶ ὠχ. ρώθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους, ἑτοιμοὶ νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν μεγάλῃ θάρκα τοῦ «Σὰν Χουάν» πού κατευθυνόταν ἤδη πρὸς τὴν ἀκτὴ.

Οἱ πειραταὶ ἔφτασαν στὴν ἀκρογιαλιά καὶ βγήκαν. Ὁ Ἀλμετέχο μπήκε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀνδρῶν του καί, φτάνοντας στοὺς πρόποδες τῶν βράχων, ἔβγαλε ἓνα μεγάλο ἀσπρο μαινῆλι πού τὸ κούνησε πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. θέλοντας νὰ δείξη πὼς ἐρχόταν μὲ φιλικὲς διαιθέσεις.

Ὁ Μάκ Καίρινς ἀνασηκώθηκε καὶ τὸ κεφάλι του πρόβαλε ἀπὸ τὸν βράχο ὅπου ἦταν κοιμωμένος.

— Τί θέλεις, Ἀλμετέχο;

— Νὰ σοῦ μιλήσω.

— Μίλα. Καλὰ βρισκόμαστε ἐδῶ.

— Ἐχουμε καλὲς προθέσεις.

— Ἄν ἔλεγες ἀλήθεια, δὲν θὰ εἶχες ἔρθει ὠπλισμένος σὰν ἀστεικός.

— Δὲν θέλουμε νὰ χυθῇ αἷμα. Δὲν θὰ χρησιμοποιήσουμε βία, παρὰ σὲ ἀπόλυτὴ ἀνάγκη.

— Τί καλωσύνη ἐκ μέρους σας! Γιὰ λέγε ὡστόσο τί θέλεις ὅπὸ μᾶς;

— Ἔρουμε πὼς δὲν εἴσαστε καλὰ ὠπλισμένοι καὶ θὰ κάνετε ἀνοησία ἂν θελήσετε νὰ ἀντισταθίτε.

— Σὲ ρώτησα τί θέλεις, φώναξε ὁ Καίρινς.

— Τὰ διαμάντια καὶ τὰ μαργαριτάρια πού ἔχετε μαζέ-

ψει. Τὸ γησὶ ἔχει ἄφθονα. Δόσε μας ἐμᾶς αὐτὰ πού βγάλα-
τε ὡς τώρα, καὶ θὰ φύγουμε ὁμέσως!

—Γιὰ νὰ ξανάρθετε τοῦ χρόνου.

—Σ' ἓνα χρόνο, θὰ ἔχης φρουρὰ ἐδῶ.

—'Εν τάξει. Λοιπόν, σὲ συμβουλεύω νὰ πάρης τοὺς ἄν-
δρες σου καὶ νὰ φύγης.

—Εἶναι ἡ τελευταία σου λέξις;

—Δὲν εἶναι λέξις. Εἶναι διατοιγή.

—Θὰ εἶσαι υπεύθυνος γιὰ ὅ,τι συμβῇ.

Γύρισε στοὺς ναυῖτες του καὶ τοὺς ἀνέπτυξε σὲ ἡμικύ-
κλιο.

Οἱ ἄνδρες κρύφθηκαν πίσω ἀπὸ μικροὺς ἀμμόλοφους ἢ
σκόρπιους βράχους. Ἀμέσως ὕστερα, ὁ πλοίαρχος—πειρα-
τὴς ἔδωσε ὁ ἴδιος τὸ σύνθημα τῆς μάχης.

Ἡ σφαῖρα τοῦ ἀποστρακίσθηκε στὸν βράχο πού ἔκρυβε
τὸν Μὰκ Καίρνε. Καὶ οἱ ναῦτες τοῦ «Σὺν Χουάν» διασπρέ-
θηκαν σὲ δυὸ ἀμάδες. Ἡ μιά, πυροβολοῦσε συνεχῶς ἐνοιν-
τίαν τῶν θέσεων τοῦ Μὰκ Καίρνε. Οἱ ναῦτες τῆς ἄλλης,
ἄρχισαν νὰ προχωροῦν με χίλιες προφυλάξεις πρὸς τοὺς
βράχους, κάτω ἀπὸ τὴν προστασίαν τῶν ἄλλων.

Ο Καίρνε κι' ὁ Ντεμίγγο, χώθηκαν σ' ἓνα φυ-
σικὸ κοίλωμα τοῦ βράχου πού σχηματίζε μίαν ἐξαιρετικὴ
πολεμίστρα. Σημειοῦσαντες μὲ προσοχὴ, ἔβριξαν τοὺς πρῶ-
τους πυροβολισμούς τους. Διὰ ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ «Σὺν
Χουάν» ἔμειναν κορυφωμένοι στὴν ἄμμο, μετὰ τὸ κεφάλι ἢ τὸ
στήθος ὀριζωνόμενα ἀπὸ τὶς σφαῖρες τους. Οἱ ἄλλοι δύο, ἔ-
γιναν πρὸ προσεκτικοί, ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ ἓνας τους χτυπή-
θηκε. Ὁ Ἀλματέχο κατὰλαβε τὸν κίνδυνον. Μπαίνοντας ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν υπολοίπων ὤρμησε τοῦλάχιστον ἐναντίον τῶν θέ-
σεων τῶν ἀντιπάλων του. Τὰ τρία τουφέκια καὶ τὸ Κόλτ
τοῦ Καίρνε ἐφύτταν πάλι φωτιά κι' ὅταν ὁ πλοίαρχος ἔφτασε
κοντὰ στοὺς βράχους, δὲν τοῦ ἔμειναν πορὰ τρεῖς ναῦτες.

Δὲν ἐννοοῦσε ὡστόσο νὰ ὑποχωρήσῃ. Ἐξαικολούθησε νὰ

προχωρή, ακολουθούμενος από τους πειρατές του. Με τον θάνατο των συντροφών του, τα μερίδια όσων είχαν απομείνει γίνονταν πιά μεγάλα.

Τότε όμως, μπήκαν στην μάχη οι ιθαγενείς. Ένα ακόντιο σφύριξε και την στιγμή που ένας κολοσσός του πληρώματος του «Σάν Χουάν» σήκωσε το πόδι του για να ανέβη τον πρώτο βράχο, κορφώθηκε στο στήθος του γκαρμίζοντάς τον στην άμμο που βάφτηκε κόκκινη με το αίμα του.

Ένας άλλος θέλησε να επαναλάβει το πείραμα, αλλά ένα «μπούμεραγκ» τον χτύπησε στο κεφάλι και τον πέταξε χάμω ζαλισμένο. Την ίδια στιγμή, ένα βέλος κορφώθηκε στο μπράτσο του Άλμετεχο.

Οι επιδρομείς λύγισαν. Χωρίς να κυτιάσουν πίσω τους, το έβρισκαν στα πόδια και, σε λίγο, ή θάρρα τους ξανάποιε τον δρόμο του πλοίου, με τον πλοίαρχο τραυματισμένο και μόνο δυο από τους όκτώ καύτες ζωντανούς.

—Είναι κρίμα που δεν μπορέσαμε να τους καθαρίσουμε όλους, είπε ο Ντομίγκο. Αυτοί οι τρεις κι' οι άλλοι που έμειναν στο πλοίο, θα αποτελούν ένα διαρκή κίνδυνο για μας. Θα πάνε τώρα να σχηματίσουν μια γερή συμμορία και θα ξανάρθουν.

Ο Καίρος δεν αποκρίθηκε. Γιατί ήταν απησχολημένος εκείνη την ώρα να κυτιάει μια περίεργη κίνηση στους βράχους που βρίσκονταν στο μέρος του λιμανιού πίσω από το «Σάν Χουάν».

Ένα μονόξυλο ρίχτηκε στο νερό, και άρχισε να πλέει... μόνο του προς το πειρατικό πλοίο. Ένα προσεκτικό μάτι όμως, θα έβλεπε πως δεν έπλεε μόνο του, αλλά το έσπρωχναν από κάτω πέντε-έξη ιθαγενείς, που από καιρό σε καιρό έβγαζαν τα κεφάλια τους για μια στιγμή για να πάρουν ανάσα, κι' έπειτα χώνονταν πάλι στο νερό. Δίπλα στο μονόξυλο κολιμπρούσε ο Κούπερ.

Οι πειρατές στο μεταξύ είχαν φτάσει στο πλοίο τους, όπου κανένας δεν φαινόταν στο κατώστρωμα. Είχαν όλοι κατέβει κάτω, όπου θα έκαναν, φαίνεται, πολεμικό συμβούλιο. Έτσι, κανένας δεν βρέθηκε να δει το μονόξυλο που έφθισε στο πλοίο όπου δέθηκε γερὰ στο τιμόνι. Και τότε, οι ιθαγενείς απομακρύνθηκαν. Ο Κούπερ πιάστηκε με το ένα χέρι απ' το μονόξυλο, ενώ με το άλλο φάνηκε να ψάχνει κάτι μέσα στην πρωτόγονη θάρρα. Μια μικρή φλόγα φάνηκε, κι' αμέσως έπειτα ο Κούπερ άρχισε να κολιμπά προς την ακτή με κρούαλ που θα το ζήτησε κι' ένας Όλυμπιονίκης.

Έφτασε σε λίγο τους ιθαγενείς και όλοι μαζί πατούσαν ήδη στα σκαλιά, όταν μια παλώδια προτοκελιά φλόγα

ξεπήδησε από τὸ μονόξυλο κι' ὀλόκληρο τὸ νησί ἀντήχησε ἀπὸ τὸν κρότο τῆς ἐκρήξεως. Ἐνα πελώριο κύμα ὑψώθηκε, μαζί με ὀλόκληρη τὴν πρύμη τοῦ πειρατικοῦ, καί, ὅταν ἡ θάλασσα γαλήνεψε, τὸ σκάφος τοῦ «Σάν Χουάν» εἶχε χαθῆ στὸ βάθος τῆς θάλασσας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δυὸ μῆνες πέρασαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Σουμπούρα, ἰθαγενεῖς καὶ λευκοί, δούλευαν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ ὥς τὴν δύσι τοῦ ἡλίου, με πραγματικὴ μανία.

Ὁ Ντομίγκο Περὲρ ἐργαζόταν γιὰ δέκα. Καὶ τὰ διαμάντια τοῦ ἀποθέματος ὀλοένα περισσεύαν. Ὁ Μάικ Καίρνε συλλογίζονταν πῶς ἦταν καιρὸς πιά νὰ ἀρχίσῃ τίς ἐνέργειές του γιὰ τὴν πώλησι.

Ἐνα θράδυ, ὀλόκληρο τὸ νησί βρέθηκε σὲ συναγερμό. Ἐνα ἀεροπλάνο στριφογύριζε πάνω ἀπὸ τὴν Σουμπούρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ τίποτα. Κατὰ τίς δέκα, ὁ βόμβος ἀπομακρύνθηκε. Ἀλλὰ, τὸ ἐπόμενο πρωί, ὁ ἐπισκέπτης ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἐξαίφνης ἐμφανίσθηκε. Κι' αὐτὴ τὴν φορὰ, ἀφοῦ ἔκανε μιὰ βόλτα πάνω στὸ νησί, βρῆκε ἕνα κοιτάλληλο μέρος καὶ προσγειώθηκε. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τὸ περιεκύκλωσαν μόλις σταμάτησε. Μὲ μεγάλῃ του ἐκπληξι, ὁ Καίρνε ἀναγνώρισε στὸ πρόσωπο τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἀνδρες ποὺ πήδησαν ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τὸν σὲρ Τζὼν Κάντερμπελ!

—Γειά σου, Καίρνε, τοῦ εἶπε ὁ Ἄγγλος μόλις τὸν εἶδε. Τί γίνεσαι; Σοὺ φέρνω χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὸν Βᾶν Λούβαϊν. Ξέρεις, δὲν σοὺ κρατᾷ κακία γιὰ τὴν σιδηρογοροθιά!

Ὁ Καίρνε εἶχε χάσει τὴν γλῶσσα του.

—Νὰ σοὺ πορευσιᾶσω τὸν πιλότο μου, συνέχισε στὸ ἴδιο ἐλαφρὸ ὕφος ὁ Κάντερμπελ. Στὸ ἀεροπλάνο, βρίσκεται τὸ ποσὸ ποὺ ζήτησες γιὰ τὴν πώλησι τῆς Σουμπούρα. Καὶ ἔφερα μαζί μου καὶ τὸ συμβόλαιό, γιατί πρέπει νὰ τὸ ὑπογράψουμε ἀμέσως. Ὅπως συνήθως, εἶμαι πολὺ διασπαστικός.

—Ἐλάτε στὸ σπίτι, κατὰφερε νὰ μουρμουρίσῃ ἐπὶ τέλους ὁ Καίρνε.

—Τὸ νησί, πρέπει νὰ ἔχῃ ἐκκενωθῇ ὥς τὴν πρώτη τοῦ ἐρχομένου μηνός. Θὰ ἐγκαταστήσουμε φρουρὰ καὶ θ' ἀρχίσουμε τὴ δουλειά. Ὅσο γιὰ σένα, σοὺ εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχία μετὰ τὴν δημοκρατία σου...

Λίγο ὀργότερα, ὁ Κάντερμπελ μετὰ τὸν πιλότο του, ἀφοῦ ξεφόρτωσαν τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ πολύτιμο φορτίο του, ὑπωγόναν στὸν οὐρανὸ τῆς Σουμπούρα...

—Δέν στὸ εἶπα πῶς τὸ Συνδικάτο θὰ ἐπιδιώξη νὰ ἔρθῃ σὲ συμφωνία μαζί μας; εἶπε ὁ Κοῦπερ στὸν Καίριν. Τὰ ξέρω καλὰ ἐγὼ αὐτὰ τὰ ὑποκείμενα. Χρησιμοποιοῦν πρῶτα τὸν ἐκβιασμό καὶ τὸ ἔγκλημα, κι' ὅταν δοῦν ὅτι ὁ σκοπὸς τοὺς ἀποτυγχάνει, προσπαθοῦν νὰ ἔρθουν σὲ συνεννόησι μὲ τίμια μέσα.

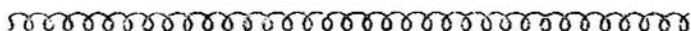
Ὁ Καίριν χαμογέλασε. Τὸ συμβόλαιον ποὺ κρατοῦσε στὴν τσέπη του τοῦ ἐπέτρεπε τώρα νὰ ἐπιδιώξη τὸ μεγάλο σκοπὸ τῆς ζωῆς του: Ν' ἀγοράσῃ τὰ νησιὰ τῶν ἰθαγενῶν γιὰ νὰ τὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν καταστροφικὴ μανία τῶν ἀπομικρῶν βομβῶν. Ἐπειτα, εἶχε σκοπὸ ν' ἀποσυρθῇ κι' αὐτὸς σ' ἓνα μικρὸ κι' ἀπόμειρο νησιάκι, νὰ παντρευτῇ τὴν ἀγαπημένην του Σάγκα, καὶ νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἡσυχὰ καὶ εἰρηνικὰ ὡς τὸ θάνατό του. Ἦθελε ν' ἀπαρνηθῇ τὸν πλοῦτο, γιὰτὶ τὸν συχαινόταν βαρβαρικά.

—Μόνο στὴ γαλήνη καὶ στὴν ἀγάπη μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ τὴν ἀληθινὴν εὐτυχία, ψιθύρισε κι' ἐνοιῶσε τὴν καρδιά του τόσο ἐλαφρὰ καὶ χαρούμενη.

Τ Ε Λ Ο Σ

Τὸ Βιβλίον δὲ τοῦ «Διαμαντιοῦ», ποὺ κυκλο-
φορεῖ τὴν ἐρχόμενην ἑβδομάδα μετὰ τὸν τίτλον:

ΟΙ ΔΥΟ ΣΦΑΙΡΕΣ

εἶναι μιὰ ἱστορία κατασκοπείας ἀπὸ τὸν δεύτερον
παγκόσμιον πόλεμον, ὅπου ἓνας ἥρωϊκὸς πράκτωρ
τῶν Συμμάχων καταρθώνει νὰ πάσῃ ἀπὸ τοὺς Γερ-
μανοὺς πολύτιμα ἔγγραφα μετὰ ἓνα καταπληκτικὸν
τρόπον!

ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο. Ε. Γραφεῖα:
Λέκκα 22, Ἀθήναι.—Δημοσιογραφικὸς Διευθυντής: Στέλιος Ἀ-
νδροπούρας — Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Γεώργιος Γεωργιάδης.

«ΔΙΑΜΑΝΤΙ» BIBLION 5

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικὰ μικρὰ
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Τιμὴ δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ